

Poštšina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII ☉ S prilogo VERI IN OMIKI ☉ ŠTEV. 1

VSEBINA

Zahvala in voščilo — Vrhovni predstojnik veleč. g. Filip Rinaldi salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam — Ob smrti veleč. g. Filipa Rinaldija — Duhovnikova mati — Pošljite nam delavcev — Uresničeno prerokovanje — Iz naših misijonov: — Kraj čudes (Asam) — Velikanske poplave v Ym - Tag — „Ai ka dur“ — Kotiček bivših gojencev — Po salezijanskem svetu — Milosti blaženega Janeza Boska — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Salezijanski zavod „Martjanišče“ v Veržehu, namenjen za vzgojo salezijanskega in duhovskega naraščaja — Kapelica „Matere Dobrega sveta“ v salezijanskem zavodu v Veržehu — Spalnica salezijanskega zavoda v Veržehu — Obednica sal. zavoda v Veržehu — Dvorišče v sal. zavodu v Veržehu.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 1, 23 — 2. 8, 27 — 3. 9, 11 — 4. 6, 5 — 5. 4, 8 — 6. 5, 16 — 7. 2, 3 — 8. 4, 10 — 9. 3, 19 — 10. 6, 15 — 11. 8, 24 — 12. 7, 22 — 13. 9, 14 — 14. 6, 9 — 15. 8, 1 — 16. 4, 7 — 17. 6, 31 — 18. 5, 21 — 19. 7, 13 — 20. 1, 17 — 21. 3, 20 — 22. 5, 18 — 23. 7, 6 — 24. 9, 12 — 25. 2, 29 — 26. 4, 25 — 27. 6, 4 — 28. 8, 2 — 29. 5, 28 — 30. 7, 30 — 31. 4, 26.

V marcu: 1. 3, 17 — 2. 6, 24 — 3. 4, 8 — 4. 5, 2 — 5. 1, 21 — 6. 7, 13 — 7. 9, 7* — 8. 7, 5 — 9. 5, 29 — 10. 2, 20 — 11. 6, 14 — 12. 9, 11 — 13. 4, 4 — 14. 3, 16 — 15. 6, 19 — 16. 1, 15 — 17. 3, 30 — 18. 8, 27 — 19. 6, 3 — 20. 7, 22 — 21. 9, 6 — 22. 4, 10 — 23. 2, 25 — 24. 1, 18 — 25. 5, 1 — 26. 6, 2 — 27. 9, 28 — 28. 2, 12 — 29. 2, 26 — 30. 9, 24 — 31. 1, 9.

NOVA ČASTILKA

23. 4, 15 — Jozefa Lampe.

UMRLI

Bajda Kristina,	Antonija Teran,	Marija Černe,	Franciška Urbančič,
Dobovec	Videm	Kozarje	Gor. Logatec
Jernej Gorenšek,	Amalija Kosmelj,	Juvan Marija,	
Fránkolovo (Lipa)	Sv. Peter v Sav. dolini	Skoročna.	

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir in pokoj!

(300 dni odpustka).

DAJ MI DUŠE **DRUGO VZEMI**

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1932

LETO XXVIII. JANUAR — FEBRUAR

ŠT. 1

Zahvala in voščilo

Kadar staro leto se od nas poslavlja, poje v zadnji pozdrav pesem svete noči, ki srčne rane celi, bôli duš ozdravlja, vliva pozabljenja hlad, z nado užiga oči.

Trpkosti in grenkobe sled mehko zabriše, silneje le razvname blagih čuvstev spomin. Dvigne iz teme oči, cilj jim pokaže više, kjer novoletne zarje vstajajo iz globin.

Srce se nagne k srcu, ki mu je blago bilo, s sladkim magnetom duš, s silo hvaležnosti, ki pozivlje nebo, da blagoslov bi rosilo in novo vrsto dni z novo dobroto sladilo.

Hvala vam torej srca nam naklonjena draga; slednji vaš blagi čin trajen imel bo spomin. V srcih naših zapisan, v knjigi zapisan življenje, Večni poplačal ga bo s plačilom, ki nikdar ne jenja.

Z vami upremo oči smelo v nove zarje. Rôsi na vas blagoslov, za-
branaj nesreče, viharje; duše opajaj vam sreča, sreča kot v sveti noči,
dokler nad zarjami temi večer nam dan ne napoči.

Salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam

Turin, 1. dec. 1931.

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

„Pravilniki nam predpisujejo, naj se koncem vsakega leta sestavi poročilo poglavitnejših del, ki so se izvršila tekom leta. Z velikim veseljem izvršujem to dolžnost, ker se mi nudi s tem prilika, da se zahvalim Vam za vso požrtvovalno ljubezen, s katero ste dosedaj podpirali ubogo zapuščeno mladino, in se skupno z Vami zahvalim Bogu za blagoslov, ki ga rosi na naše delo.“

S temi besedami je blaženi Janez Bosko pred petdesetimi leti začel letno poročilo. Njegovi nasledniki so to nadaljevali in tudi jaz Vam hočem danes o tej stvari napisati par vrstic.

Sladka je zame ta dolžnost, toda letos, povem kar odkrito, letos se mi zdi nad vse težavna, skoraj neizvršljiva. Kako Vam naj naštejem vsa dela, kako Vam naj načrtam vse naprave, ki smo jih z božjo pomočjo in z vašo požrtvovalno dobrotelostjo zamogli izvesti v vseh naših zavodih posejanih po vsem svetu?

Z druge strani pa je skrbel „Salezijanski vestnik,“ da Vam je poročal o našem delovanju in o napredku naših naprav kljub sedanjim težkim časom.

Ko bi Vam mogel prečitati kroniko mnogih naših zavodov, ko bi Vam mogel razodeti njih težave in trpljenje, ki je znano le njim in vsevednemu Bogu, bi občutili gotovo vsi še večje zadoščenje, ker bi spoznali, kolikim ubogim sirotam ste otrnili solzo iz oči s svojo dobrotelostjo, koliko predstojnikov zavodov ste rešili morečih skrbi. A vem, da Vi pričakujete plačila le od Boga, kateremu posojujete, ko dajete revežu.

Zato pa nameravam obrniti letos vašo pozornost le na to, da Vas vspodbudim k skupnemu delu za procvit dveh ustanov, ki jih ne smemo zanemariti tudi pri največjih težavah sedanjega časa.

PRED STO LETI:

Sto let je letos, kar je mali Janez Bosko začel svoje študije: pouk latinščine v Kastelnuovo. Dobra in skrbna mati je bila spoznala, da ga Bog kliče v duhovski stan. Sklenila je torej, da ga pošlje v šole v Kieri, kjer naj bi dovršil študije; začela mu je pripravljati vse potrebno.

Mali Janezek je imel že ponovno iste sanje, v katerih mu je Marija pokazala njegovo delovanje: brezštevilno čredo, ki naj jo vodi k Bogu. Navdušen in okrepčan po teh preroških sanjah, pravi svoji materi.

„Če ste zadovoljni, bom vzel dve vreči in bom šel od hiše do hiše ter prosil vbogajme za študiranje.“

Mati Marjeta mu dovoli in Janezek se poda trkat na vrata sosedov v Beki in okolici ter nosi domov, kar mu dobri ljudje darujejo. Neka sosedka, ki je videla malega Janeza in je spoznala, kako išče sredstev, da doseže visoki poklic, je razodela stvar gospodu župniku. Gospod župnik se je zavzel za dečka; šel je sam osebno k premožnejšim družinam; v par dneh je že poslal mami Marjeti vsoto denarja za študiranje njenega sina. Tako so lahko malega Janezka že 1. novembra l. 1831. vpisali v gimnazijo v Kieri, kjer je v šolskem letu 1831 - 32 kljub velikim težavam z odliko dovršil tri razrede: pripravljalni ter prvi in drugi gimnazijski razred.

Blagi sotrudniki in sotrudnice! Mislim, da spomin na te črtice iz minulih časov ne bo brez uspeha.

Če danes don Bosko ni več ubogi pastirček iz Beki, ki se vadi že v zorni mladosti v ponižnosti s tem, da prosi vbogajme, da bi se kdaj zamogel posvetiti zapuščeni mladini, kar je vestno izvrševal do slednjega diha svojega

življenja; če danes don Bosko ni več siromašni mladenič, ki trka na vrata in prosi miloščine, da bi si pomagal k oltarju in zamogel izvršiti apostolat, ki mu ga je Bog odločil, je še vedno don Bosko, ki priporoča svoje delo, svoje ustanove, ki se nahajajo v izrednih težavah, Vam blagi sotrudniki in dobre sotrudnice, je še vedno don Bosko, ki trka na Vaša srca in prosi zaupno pomoči, da bi mogel nadaljevati započeto delo v večjo čast božjo in za zveličanje duš.

NAJNUJNEJŠE POTREBE:

Minulo leto smo lahko z božjo pomočjo in z Vašimi darovi uredili mnogo domov, ki so določeni za misijonski naraščaj, vzdrževali po raznih zavodih naše družbe veliko število ubogih dečkov, zapuščenih sirot. Mnogo je mladeničev doma in v daljnih misijonih, ki jih moramo vzgojiti, izučiti in vzdrževati, da postanejo kdaj Kristusovi delavci.

Zato me navdaja venomer skrb: kako vzdrževati tako število mladeničev za misijone, kako preskrbeti toliko revne mladine, ki je brez sredstev, mladine, ki se oglašča vedno v večjem številu in prosi za sprejem.

A odgovor mi je vedno isti: Le z veliko vero v božjo Previdnost in z velikodušnostjo dobrih in blagih sotrudnikov.

Dragi sotrudniki, pomagajte nam!

Poglejte! Tudi ubogi don Boskov naslednik prihaja k Vam z dvema vrečama: eno za misijonski naraščaj, drugo za toliko revne mladine.

Časi so težki, to čutimo vsi. Zato smo tudi mi salezijanci prenehali z vsakim novim podjetjem; še celo razna popravila po zavodih, ki niso neobhodno potrebna, smo ukinili in odložili na boljše čase; svojim sobratom priporočam dan na dan večjo pazljivost, varčevanje na potovanjih, v obleki in vsaki drugi stvari, in lahko Vas zagotovim, da so mnogi pripravljeni odreči se in so se v nekaterih zavodih že odrekli in odtrgali od ust vse, kar ni neobhodno potrebno za zdravje.

In kaj naj še storimo drugega?

Nič drugega ne moremo storiti, kakor to, kar sem že rekel in ponavljam, da molimo še z večjo vero, da prosimo Gospoda še z večjim zaupanjem, naj nam prihiti na pomoč; poleg tega pa trkamo na blaga srca naših sotrudnikov, da ne pozabijo na nas v teh težkih časih.

„*Naj vedo vsi,*“ tako je pisal pred kratkim v svoji okrožnici „Nova Independent“ o težki krizi sedanjega časa, naš Sv. oče papež Pij XI. — katerega nam Vsemogočni ohrani še mnogo let — „*naj si zapomnijo vsi sebi v vspodbudo in tolažbo, da bo božji Odrešenik smatral sebi storjeno, kar smo dobrega storili svojim ubogim in da je po drugem Njegovem tolažljivem zagotovitju, skrbeti za otroke iz ljubezni do Njega, skrbeti za Njega samega.*“

Ne vem, kako naj izrazim svojo prošnjo.

Toda, „*ker se nahajamo v izredno težkih okoliščinah,*“ kličem z besedami don Boskovega prvega naslednika, služabnika božjega Mihaela Rue: „*Ne morem, da ne bi stegnil k Vam svoje roke, kakor bi Vam jo stegnil ubožec, ki prosi miloščine. Če bi mi bilo mogoče, bi prišel jaz sam trkat na vaša vrata. O, kako bi bil vesel, da bi lahko pozdravil vse tiste, ki sem jih že spoznal, da bi se lahko osebno seznanil z vsemi, katerih še ne poznam.*“

Za vsak dar, ki bi mi ga kakorkoli podarili, bom prosil Vsemogočnega, naj Vam obilo poplača.

MOLILI BOMO ZA VAS!

O, da, zagotavljam Vas, da mi dan na dan molimo za Vas in po Vaših namelih. Vsi salezijanci, ves naš misijonski naraščaj, vsi naši gojenci, vsak dan prosijo in bodo prosili Gospoda vseh milosti za Vas in za Vaše drage. Dan na dan done iz neštetihih grl vroči slavošpevi k nebeški naši Materi Pomočnici kristjanov, naj bo nam in Vam skrbna Mati in zvesta priprošnjica. Ne prestando se dvigajo iz naših zavodov goreče prošnje k blaženemu Janezu Bosku, naj on, ki je za življenja izkazoval tako hvaležnost blagim sotrudnikom, tudi sedaj, ko je v zarji nebeške

slave postavljen na oltarje, ne odtegne svoje roke, marveč naj izkazuje to hvaležnost še mnogo očitneje iz nebes.

V „Salezijanskem vestniku“ se Vam je naznanilo, da obhajam v letu 1932 petdesetletnico svojega mašniškega posvečenja, zlati mašni jubilej.

Zagotavljam Vas, dragi sotrudniki, da bom vsakokrat, ko bom daroval v tem letu presveto daritev, napravil poseben namen za Vas in za Vaše družine.

Pri starih narodih je jubilejno leto naznanjalo odpustitev vseh dolgov. O, ko bi mogel tudi jaz v tem jubilejnem letu izprositi od Boga toliko milosti za Vas, blagi sotrudniki in sotrudnice, da bi vsaj deloma poravnal neštevilne dolgove, ki Vam jih dolguje salezijanska družba.

To so besede, ki so mi ob zatonu starega leta in ob vstopu v novo pri-vrele iz srca; to so sladke nade moje duše.

Preostaja mi le še eno: da priporo-čim Vašim molitvam vso salezijansko družbo, da bo vedno boljše izvrševala od Boga ji podeljeno poslanstvo; isto-časno pa priporočam blagemu spominu tudi sebe,

Vam v Srcu Jezusovem

vdani duhovnik

FILIP RINALDI,

*vrhovni predstojnik
salez. družbe.*

Ob smrti veleč. g. Filipa Rinaldija

vrhovnega predstojnika salezijanske družbe

Ko se je ves salezijanski svet priprav-ljal, da vredno proslavi 23. december, ki nam je z zlatimi zarjami odpiral jubilejno leto našega dragega očeta in vrhovnega predstojnika veleč. g. Filipa Rinaldija, ko je že tudi naša inšpektorija imela izdelan in pripravljen za tisk podroben načrt, da proslavimo ta jubilej, — je dne 5. t. m. zvečer kot blisk udarila med nas brzo-javka z žalostno vsebino: „Gospod Rinaldi umrl.“ Gospod je na predvečer njegovega zlatomašniškega godu poklical k sebi svo-jega vernega in zvestega služabnika, da bo obhajal zlato sveto mašo med zbori angelov, v družbi blaženega Janeza Boska, Marije Pomočnice in Jezusa, kateremu je žrtvoval vse svoje življenje.

Globoko je zadel ta vest o tako nagli smrti našega očeta vso salezijansko druž-bo, globoko tudi nas slovenske salezijance. Saj smo bili mi njegovemu srcu tako blizu in smo ga tudi mi ljubili z vso sinovsko ljubeznijo; ker bil nam je pokojni ne samo predstojnik, ampak pravi oče, ki je soču-stvoval z nami, ko smo se nahajali v teža-vah in nam z očetovskim srcem nudil pomoč.

OČETOVSKO SRCE

pokojnega našega predstojnika nam je stalno pomagalo pri zidavi svetišča na Rakovniku. Nihče drugi kot le predstojniki

na Rakovniku so tedaj vedeli, da je skoraj tretino stroškov, ki jih mi nismo več zmo-gli, prevzel on nase. Nikoli ni hotel spre-jeti od nas nobene podpore, nobenega daru: vedel je predobro, da smo veliki reveži. In koliko je storil za vzgojo na-šega naraščaja, ki je bil na bogoslovnih študijah v Italiji, ve le Bog, ki upamo, da mu je že stotero poplačal.

A še večji dobronik je postal po svoji topli ljubezni do nas. Poznal je naše raz-mere, v katerih živimo, poznal je osebnost vse naše duhovnike; za vsakega je imel dobro vzpodbudno besedo, ki nas je dvigala in nam dajala moči k še vztrajnejšemu delu.

Zato je pa tudi naša sveta dolžnost, da mu dar, ki smo mu ga hoteli skupno z našimi blagimi sotrudniki in sotrudnicami pokloniti za zlato sveto mašo na njegov oltar, poklonimo sedaj na njegov grob, da bo kot vedno zeleni venec pričal, kako so mu vdana naša srca...

Naj bo program, ki smo ga zasnovali za njegov zlatomašni jubilej, ta nezvenljivi venec, ki mu ga bo naša jugoslovanska inšpektorija skupno z blagimi sotrudniki poklonila na njegov grob.

In ta program je vseboval: molitev in vezilo.

DAN MOLITVE:

23. december, dan, s katerim bi bil

naš vrhovni predstojnik vstopil v jubilejno leto, smo nameravali posvetiti le srečnemu jubilarantu, da bi od Vsemogočnega izprosili zanj še mnogo srečnih dni. A Bog je hotel drugače. — Zato pa naj bo ta dan posvečen vsaj njegovemu blagemu spominu. Še gorečnejše naj kipe naše molitve pred prestol Vsemogočnega, naj blagemu pokojniku poplača vse trude in žrtve, da se bo lahko za svoj jubilejni dan veselil med blaženimi v nebesih.

NAŠ DAR.

In kaj naj poklonimo pokojnemu svojemu očetu?

Ker je pogosto izrazil željo, da bi ga zelo veselilo, če bi salezijanci v Jugoslaviji postavili dom za uboge bolehajoče sobrate, želimo pokloniti njegovemu blagemu spominu tak dom, da bo živ spomenik njegovega očetovskega srca za bolne sinove, srca, ki se je trudilo, da bi ugrabilo prežgodnji smrti toliko mladih, nadebudnih življenj, ali pa jim vsaj olajšalo bol, ko se bodo v lepem, zanje zgrajenem zdravilišču tolažili z upom na ozdravljenje.

Težko bo sicer v teh časih izvršiti ta načrt, toda upanje v božjo pomoč, misel, da s tem dejanjem olajšamo trpljenje mnogim nesrečnim žrtvam bolezni, in zavešt, da postavimo z njim trajen spomenik blagemu pokojniku, ki mu bo dražji kot venci, — nam daje pogum, da bomo kljub težavam lahko izvedli svoj načrt. Radi težkih časov ne mislimo začeti za to zdravilišče z novo akcijo; vendar vsak dar, ki bi ga kdo v ta namen hotel prispevati, hvaležno sprejmemo, ker nam bo pričala, da tudi naši sodrudniki visoko cenijo blagoga pokojnika in njegove zamisli.

IN ŠE NEKAJ.

Pokojni vrhovni predstojnik Filip Rinaldi je večkrat izrazil željo našim gospodom predstojnikom, da bi se tudi pri nas

salezijansko sodrudništvo tako organiziralo, kot je organizirano po mnogih drugih državah. Saj je po don Boskovi zamisli salezijansko sodrudstvo ustanova, ki naj bi pospeševala versko življenje, ki naj bi bila vodilna sila lajiškega apostolata, ki stoji duhovnim pastirjem ob strani in jih podpira tam, kamor mnogokrat duhovnik ne more.

Zato so se pa sodrudniki in sodrudnice v mnogih državah močno organizirali v krajevne odseke z natančno določenim programom, prirejajo krajevne shode, se navdušujejo k vztrajnejšemu, urejenemu delu in poročajo o svojem delovanju osrednjim odborom in svojemu glavnemu voditelju.

Tako organizirano salezijansko sodrudstvo, ki bi prineslo tudi duhovnim vodnikom po župnijah veliko pomoč pri apostolskem delu za blagor duš, je bila misel pokojnega vrhovnega predstojnika; zato bo pa naša naloga, da udeležimo tudi to misel in mu jo poklonimo ne več jubilarantu na oltar, pač pa pokojnemu na grob.

Ta je bil program, ki nam ga je naš g. inšpektor priporočal za jubilejno leto, ki smo ga pa malo preuredili in ga poklanjamo sedaj blagemu našemu pokojnemu vrhovnemu predstojniku na pot v večnost.

Vsaka beseda okrožnice pa, ki jo je napisal in razposlal nekaj dni pred svojo smrtjo, naj nam bo draga kot svetinja. Željo umirajočega, sedaj pokojnega svojega očeta bomo skušali izpolniti do pičice. In očetov duh naj nas vodi skozi vse težave in žalosti vztrajno in zvesto za velikim ciljem, da se kedaj snidemo pri Vsemogočnim, pri Mariji Pomočnici in blaženem očetu don Bosku v nebesih.

Blagemu pokojnemu pa kličemo: „Gospod daj mu večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti!“

Duhovnikova mati

Nekega dne so množice poslušale Jezusove nauke in začudene molčale, ko je bil On že nehal govoriti. Kar pretrga molk neka žena, ki je glasno dala duška svojemu začudenju in zaklicala: „Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile!“ Hotela je reči z drugimi besedami: „Tisočkrat srečna mati, ki je rodila takega sina!“

Kar je rekla svetopisemska žena o Kristusovi Materi, velja v neki meri tudi

o vsaki materi, ki je rodila in vzgojila dobrega duhovnika. Vse človeštvo ji je dolžno hvalo za to veliko dobroto.

Med materami, ki so vzgojile sinove duhovnike, zavzema gotovo odlično mesto Marjeta, don Boskova mati.

Ta modra in pobožna žena se je ravnala po navodilu, ki ga daje sv. Duh: „Imaš otroke, vzgajaj jih in upogibaj od njihove mladosti.“

Z materino ljubeznijo in previdnostjo

je čuvala nad detetom, ko je začelo govoriti in poskušati prve korake.

Dete je kazalo že zgodaj veliko bistroumnost, pa obenem trdnost in neodjenljivost volje. Kar se je njemu zazdelo, to je moralo biti. Marjeta ga je zato navajala k popolni pokorščini in ubogljivosti tudi v majhnih stvareh, ki se včasih zdijo brez pomena.

Dečkovo srce je bilo silno občutljivo na vsako bolečino, na vsako ponižanje. Pa tudi pohvale so mu silno dobro dele. Toda Marjeta se ni nikoli preveč ponižala v svojem materinem dostojanstvu. Nikoli se mu ni prikupovala z nespametnim pomilovanjem, kadar je videla, da izvira potrnost iz pretirane občutljivosti. Še manj pa je podžigala njegovo samoljubje s pohvalami in poveščenjem njegovih vrlin vpričo njega.

Učila ga je moliti, učila krščanskega nauka. Ni dosti, da se otrok uči krščanskega nauka v šoli in cerkvi. Imeti mora mater, ki ga uči verskega življenja z besedo in zgledom neprenehoma dan na dan; pri delu, pri jedi, med počitkom v vseh okoliščinah družinskega življenja. Le na ta način začne otrok sam od sebe sovražiti greh, ljubiti čednost. Na tak način vzgojen človek, mora sebi delati silo, da postane

hudoben in slab.

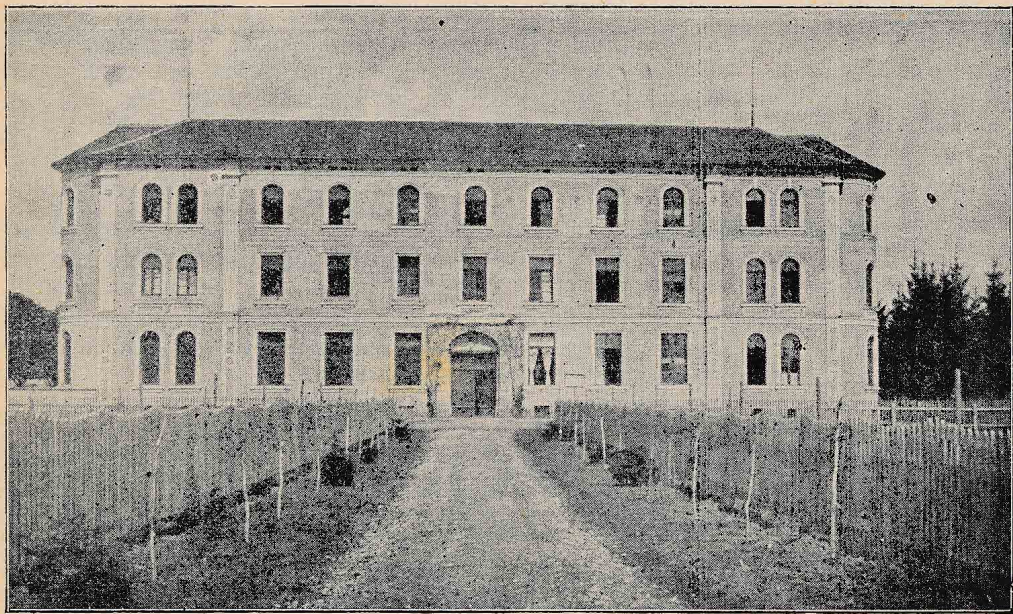
Na don Boska je mati Marjeta neprestano vplivala in zato so kmalu v njem blestele ista živa vera, ljubezen do molitve, pogum in srčnost, gorečnost za zveličanje duš, preprostost in ljubeznivost v občevanju z vsemi, ki so krasile njegovo mater.

Zgodaj ga je vodila k oltarju in ga na vso moč pripravila, da se je Bog postal njegove duše po zakramentu svete spovedi in svetega obhajila. Jezus je prišel v otrokovo dušo in pomagal, da se je pod materinim vplivom razvijala in slednjič prekrasno razvila v svečeniško duhovniško dušo.

Sedemdesetletni starček je že bil, pa so mu še zvenele v srcu materine besede, ki mu jih je rekla, ko je bil že bogoslovec: „Prva stvar je zveličanje tvoje duše. Zame ne skrbi! Jaz od tebe ničesar ne pričakujem! Zapomni si dobro: Rodila sem se uboga, živela v revščini, in v uboštvu hočem tudi umreti.

Ni čuda, da je sin take matere postal duhovnik, velik dobrotnik neumrjočih duš, da mu ga ni para v devetnajstem stoletju.

Seme, ki ga je sejala mati Marjeta, je obrodilo bogate sadove za sv. Cerkev in človeško družbo.

Salezijanski zavod „Marijanišče“ v Veržaju, namenjen za vzgojo salezijanskega in duhovskega naraščaja. Zavod obstoji od leta 1913. V njem izvršuje vsako leto 80 do 100 nadebudnih mladeničev svoje gimnazijske študije; mnogo je že duhovnikov, ki so se vzgajali v tem zavodu. Če kdo hoče dobiti pojasnila za pogoje sprejema, naj se obrne na vodstvo zavoda, ki mu bo rado ustreglo

L. 1866. je bilo po Cerkvi sovražni vladi v Italiji osirotelih 108 škofovskih stolic.

Don Bosko je bil izbran za posrednika med vlado in sv. Stolic. Gre v Florenco, se poda k ministru in preden sprejme ponudeni sedež, izjavi dobresedno: „Eksce-lenca, vedite, da je don Bosko duhovnik v spovednici, duhovnik med svojimi dečki; kakor je duhovnik v Turinu, tako je duhovnik v Florenci; duhovnik v beraški koči, in duhovnik v kraljevski in mini-

sterski palači.“

Sedemkrat je počasi in mirno poudaril besedo duhovnik.

O vsakem posameznem polju duhovniškega udejstvovanja pri don Bosku, bi se dale napisati obširne knjige. Danes pa stoji na oltarju, kamor ga je povzdignila sv. Cerkve za vzor in vspodbudo.

Njegovo življenje je neizčrpna zakladnica za tisoče in tisoče njegovih duhovnih sinov in hčera, ki iščejo duš po vseh delih sveta.

Pošljite nam delavcev

Proti koncu meseca avgusta t. l. je bil v Paray-le-Monialu sedmi kongres za duhovniške poklice.

Namen zborovanja je bil, da pred vsem svetom javno ugotovi pomanjkanje duhovniškega naraščaja in prouči način in sredstva, s katerimi temu nedostatku od-pomoči. Zborovalci so si začrtali obsežen spored in ga tudi izvedli, predvsem pa so molili. Obnovili so posvetitev presv. Srcu Jezusovemu v kapelici, kjer se je prikazalo sv. Marjeti Alakok, in prisegli kot Njegovi zvesti vojščaki „Križarsko vojsko“ za poklice.

Ganljiv prizor se je nudil gledalcem ob pogledu na to častitljivo in z božjim duhom prežeto množico. Vsi so bili „ena duša in eno srce“ in vsem se je brala v očeh ista misel: Kako vzgojiti Cerkvi in narodu duhovnikov. Nastopili so razni go-vorniki. Med njimi je kanonik Mury spregovoril o blaženem Janezu Bosku in o načinu njegovega delovanja za poklice.

Mnogo je storil naš svetnik za poklice! Citajte te vrstice in spoznali boste veliko gorečnost in pot, po kateri je hodil. Če se hočete okoristiti, posnemajte ga!

TEŽKI ČASI.

Ena izmed najbolj gorečih želj, ki so bile blaženemu Janezu pri srcu, je bila: dati cerkvi dobrih in gorečih duhovnikov. Gotovo se je najprej pečal z mislijo vzgo-jiti dobre in goreče kristjane in posebno še pridne krščanske delavce; toda kmalu je spoznal drugo veliko potrebo sada-njega časa: vzgojiti cerkvi gorečih delav-cev — duhovnikov. Za program svojega življenja si je vzel svetopisemski izrek: „Žetev je sicer velika, toda delavcev je malo; prosite torej Gospoda žetve naj pošlje delavcev v svoj vinograd.“ In če-prav je bil mož molitve, je vendar po zgledu našega Gospoda združil molitev z

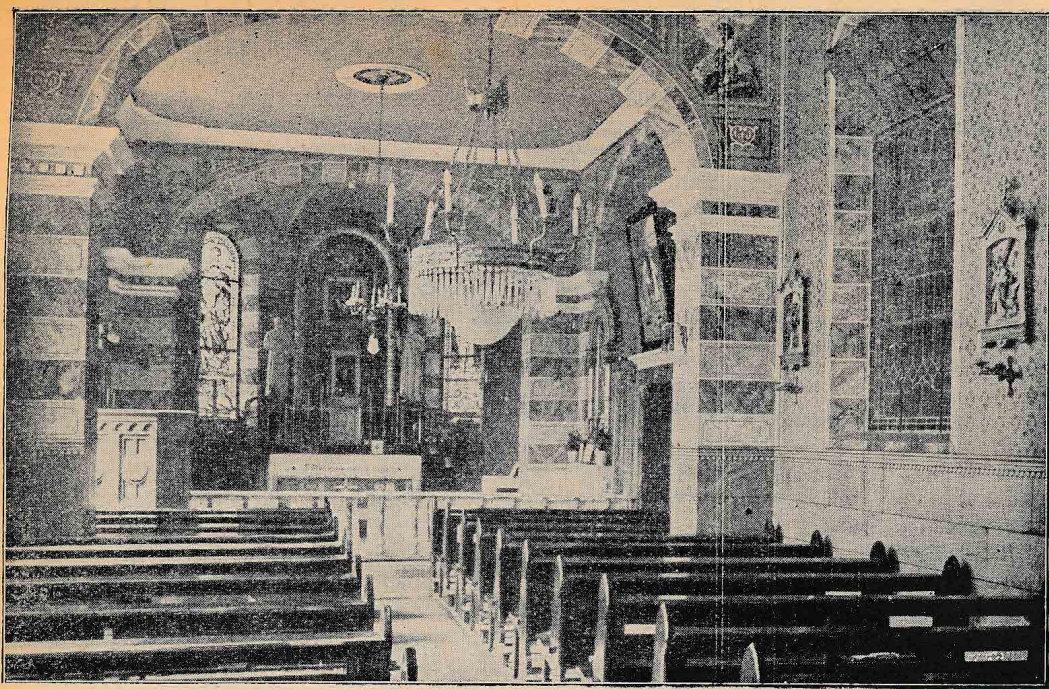
delom. Tako je do svoje smrti vzgojil več ko tisoč duhovnikov. Pač število, ki ga more doseči malokateri apostol pokli-cev, posebno v sedanjih časih! Ta dokaz njegove gorečnosti in velikega uspeha nas mora vzpodbuditi, da s tem večjo vnemo posnemamo svojega Očeta v tem prevaž-nem izvajanju njegovega življenjskega pro-grama.

Bili so takrat časi revolucije in neredov ne samo v Piemontu, ampak tudi po vsem apeninskem polotoku. Semenišča so se izpraznila, mnogi duhovniki so odpadli. Framasonska loža je delala z vso vnemo in spretno pretkanostjo, da bi vznutila čimveč nereda in prekucij. Tudi duhov-nikov se je lotila. Mnoge je omamila z obljubljanjem častnih in bogatih služb, da so zavrgli duhovniško obleko. Na ta način so se redčile vrste duhovščine in duhov-niških poklicev. To žalostno nazadovanje so še pospešile domače vojne za neodvi-snost. Tako se je Cerkev znašla po vsem polotoku, posebno pa še v Piemontu, v enako žalostnem stanju kot nekdaj v Franciji po veliki revoluciji.

DON BOSKO DELA.

A glejte, blaženi Janez Bosko ne tarna, pač pa dela in dela vztrajno... Ne mo-remo zanikati, da ni dajala bl. Janezu Bosku pobude k še vztrajnejšemu delu želja imeti svoje duhovnike, to je duhov-nike po svojem srcu, duhovnike, ki bi razumeli njega in potrebe novih časov, posebno pa še take duhovnike, ki bi bili pripravljeni slediti njegovim navdihom in z njim deliti težko delo med mladino, delo posebno v mladinskih domovih; tako so se rodili salezijanci. Toda, pri vsem tem delu za poklice je imel neprestano pred očmi potrebe sv. Cerkve.

Lahko bi našteval dobrote, ki jih je blaženi Janez Bosko delil semenišnikom,

Kapelica „Matere Dobrega sveta“, v sal. zavodu v Veržej, kjer opravljajo gojenci svoje pobožne vaje in se že v zorni mladosti, v letih svojih prvih študij navajajo k pobožnosti, da bodo lahko nekoč goreči delavci v vinogradu Gospodovem

izgnanim iz semenišč, lahko bi govoril o zvezah don Boska z blaženim Kotolengo in njegovimi nasledniki, ki so pripravili sv. Cerkvi mnogo gorečih duhovnikov, o pomoči, ki jo je nudil dijaškemu konviktu sv. Frančiška Asiškega, kjer je deloval neumorni delavec v vinogradu Gospodovem in Boskov sodobnik blaženi Jožef Kafáso. A vse to je le posredno don Boskovo delo za poklice.

Zavedal se je dobro, da se pravi, požrtovalni duhovniki vzgajajo le v dobrih ustanovah, kjer vlada Kristusov duh. Zato je posvetil vso skrb vzgojnim zavodom za duhovniški naraščaj. Sam pa je bil do svoje smrti hvaležen domu, kjer se je vzgajal za bodoči duhovniški poklic, kjer je kot mlad duhovnik dobival navodila za uspešno duhovsko delovanje.

Ni sprejemal don Bosko sicer vodstva bogoslovnih semenišč, ker je dejal, da ima za to delo svetna duhovščina večje zmožnosti, saj ona natančneje in bolje pozna potrebe ljudstva in njenega duhovnega pastirja. Niti ni hotel sprejemati vodstva malih semenišč; le v izrednih slučajih, kadar je videl veliko potrebo, je to sprejel; zgled nam je malo semenišče v Daveno, ka-

tero je bilo že v popolnem propadu, ki je pa pod njegovim modrim vodstvom zopet oživel in vzcvetelo.

S tem večjo požrtovalnostjo pa se je posvetil blaginji in procvitu svojih vzgojnih zavodov. Zelel je, da so njegovi zavodi res prava semenišča za duhovniške poklice; posebno pa še Mladinski domovi naj bi bili blagoslov za škofijo. In mnogo duhovnikov, ki žive danes po raznih redovnih družinah, kakor tudi mnogo odličnih dušnih pastirjev je vzrastlo iz Mladinskih domov, ki jih je imenoval oratorije. V svojem Oratoriju je blaženi Janez ustanovil oddelek za revne, a nadarjene dečke dijake, katerim pa ni jemal prostosti v izbiri poklica. Vsakdo si ga je izvolil po lastni volji in le redkokedaj se je zgodilo, da je deček postal nehvaležen in zapustil zavod.

Kot se v dobri krščanski družini vzgajajo dobri otroci, ki zrastejo v poštene može in matere, a včasih tudi božji poslanci, tako morajo iz zavodov, v katerih žive krščansko življenje, izhajati pošteni državljani, vdani sinovi sv. Cerkve, a med njimi tudi goreči Kristusovi namestniki, vneti duhovniki. Vse njegovo življenje je bilo prepojeno z vero, pobožnostjo,

z ljubeznijo, s čuječnostjo, z verskimi obredi in neoporečno pravdnostjo: sredstva, ki so edino zmožna vzgojiti značajnega moža. Skrbel je, da se odstrani vsaka senca nenavnosti iz njegovih zavodov. Blaženi Janez je imel vedno odprte oči in je preprečil dostop v zavod tudi vsaki posvetnosti in navadi, ki bi mu lahko okužila srca mladine. — Še več — ker je vedno imel pred očmi potrebo časa, da se vzgoji čim več gorečih duhovnikov, je odredil, da so njegovi zavodi za dijake pretežno klasičnega značaja, torej z učenjem latinščine, a pri pouku latinščine je nudil svojim dijakom poleg čtiva poganjskih pesnikov in pisateljev tudi dela krščanskih pisateljev. Učenje, navnost, pobožnost, vse je usmeril v to, da postanejo ti zavodi veselje dijakom gojencem, priljubljeni dobrotnikom in blagoslovljeni od Boga. Želel je, da se dečkom govori pogosto o poklicih v splošnem in da se jim pokaže duhovniški poklic v pravi luči. Hotel je še, da se med dijaki ustanove krožki v vzpodbudo k dobremu delu, pri vsem tem pa je posvetil posebno pozornost Marijini družbi in pa svojim ministrantom malim levitom.

Uresničeno prerokovanje

ALBERT, KAM HITIŠ?

Proti koncu leta 1862. je bil v Oratoriju v Turinu med drugimi gojenci tudi šestnajstletni Albert C. Moč in zdravje je prekipelo iz njega; bil je v cvetu mladosti, toda njegovo vedenje ni bilo več tako, ko nekdaj; v očeh mu ni več žarela nedolžnost, na licu mu ni več igral angelski nasmeh; začel je samevati; le eden mu je še bil prijatelj, njegov sorojak Feliks, ki pa mu je bil mesto angela varuha, kamen spotike in satanov poslanec, ker je bil ta, ki ga je zapeljal na kriva pota.

Albert se je izogibal vseh, najbolj pa don Boska. Zastonj ga je don Bosko vabil k sebi, zastonj ga je dal velikokrat klicati: deček ni maral k don Bosku. Nekega dne pa teče po stopnicah navzdol, ko je don Bosko ravno prihajal proti njemu. Ko zagleda don Boska, se mu hoče izogniti; pa bilo je že prepozno. Don Bosko mu zastavi pot, ga prime za roko in pravi:

„Albert, kam hitiš? Zakaj bežiš pred menoj, ko me zagledaš? Nesrečnež, bežiš pred don Boskom, ki ti hoče le dobro.

ŠE VEČ...

Vendar mu še vse to ni zadostovalo. Njegova ljubezen je segala še dalje; začel je proučevati način, kako pomagati marsikateremu mladeniču, ki je sicer že v letih, pa kaže poklic. In glejte, misel o zakasnelih poklicih. Ni bila sicer to novost, kajti v Franciji so to že udeleževali nekateri bolj goreči škofje od revolucije naprej. Pravi zgled zakasnelega poklica nam je sv. župnik iz Ars in bl. Janez Bosko sam je eden izmed mnogih zakasnelih poklicev! Delo in skrb za te zakasnele poklice je uvrstil med svoj delavni program in ga izročil svoji družbi. In kako blagoslovljeno je bilo to delo! Koliko gorečih duhovnikov je vzgojil svoji družbi, koliko gorečih misijonarjev Kristusovi Cerkvi! Dejstva potrjujejo, da je to delo uspešno in koristno. Blaženi Janez je bil predhodnik te velike misli „Delo za zakasnele poklice.“ Leta 1874. je dobil od papeža Pija IX. blagoslov za to ustanovo. Bilo je to isto leto, v katerem so bila potrjena pravila salezijanske družbe. Delo se je začelo razvijati leta 1875., to je v letu, v katerem so se začeli salezijanski misijoni, katerim naj bi dala ta ustanova mnogo junaških borcev za ime Kristusovo.

Potreben si spovedi, zato se spovej čimpreje!“ Ko vidi, da mu ta ne odgovarja, mu reče z resnim glasom: „Ti me ne maraš, toda prišel bo čas, ko me boš iskal, pa me ne boš našel. Le dobro si zapomni in preudari te besede.“

Bilo je to meseca novembra.

Par dni pozneje, v pondeljek pa don Bosko po večernih molitvah v kratkem nagovoru priporoči gojencem naj dobro opravijo vajo srečne smrti, ki jo bodo drugi dan imeli, ker bo umrl eden izmed gojencev preden bodo opravili drugič to pobožnost.

„Je tukaj med vami,“ nadaljuje don Bosko, „toda on se me vedno izogiblje, beži pred menoj. Skušal sem že približati se mu, da bi mu govoril na srce, a vse zastonj. Pa prišel bo čas, ko bo on mene klical, pa me ne bo. V zadnjih trenutkih, ko se bo boril s smrtjo, bo klical don Boska, a don Boska ne bo; umrl bo, ne da bi ga videl.“

„Bliža se praznik Brezmadežne, ki nas vabi k Mariji; božični prazniki so tu in nam kličejo: Pripravite pot Gospodu v

svoja srca. Upam, da bo ta nesrečnež vsaj poslušal glas Jezusa in Marije ter opravil dobro sveto spoved. Vendar pa naj pomni, da ne bo imel več časa, da bi še prihodnji mesec opravil vajo srečne smrti!“

Tako je govoril tisti večer don Bosko.

DON BOSKO ODHAJA:

Naslednjega dne so vsi v Oratoriju govorili le o napovedbi; na vse je naredila globok vtis, le na enega ne, in ta je bil Albert; kljub pretresljivi napovedi je živel mirno in brezskrbno; da, zdelo se je, da je postal še veselejši, še bolj razposajen. Takole je modroval: Don Bosko je rekel, da bo poklical k sebi tistega, o komur ve, da bo umrl in da ga bo opomnil. Toda jaz se mu ne bom dal vjeti, si je mislil; nikdo me ne spravi k don Bosku in tako ne bom jaz tisti, ki bo umrl ta mesec.

In posrečilo se mu je, da je natančno izpeljal svoj nesrečen načrt. Na vsakem koraku se je izogibal don Boska, da ga niti enkrat ni srečal in ga don Bosko ni mogel niti videti, kaj še z njim govoriti.

Don Bosko pa je čuval; hotel se mu je vsaj z zadnjih trenutkih približati in ga rešiti. Naročil je zato enemu izmed dijakov ter strežniku v bolniški sobi, naj previdno pazi na Alberta in naj ga skušata privedi do tega, da bi pristopal k sv. zakramentom; še več, naj ga nagovarjata, da opravi čimprej sveto spoved, ker je človek v vedni nevarnosti in ne ve ne ure ne dneva, kdaj ga smrt zaloti.

In bolnišničar je dobro razumel don Boskovo željo, zato pa je bil tudi vedno, kot angel varuh Albertu na strani. A zastonj je bilo vse njegovo prigovarjanje.

Minul je praznik Brezmadežne, minuli so lepi božični prazniki, a Albert je bil vedno isti: niti mislil ni na sveto spoved in na drugačno življenje.

Ze se je bližal dan vaje srečne smrti, ki so jo imeli opraviti prvega januarja; vse je kazalo, da se je don Bosko zmotil. Tedaj pa pride kneginja Montmoren, velika dobrotnica oratorija in prosi don Boska, naj pride pridigat dvodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa, ki bi se imelo pričeti dne 31. decembra.

Prošnja kneginje je bila don Bosku vedno ukaz. Vendar ji reče: „Drznil bi se Vas prositi, da mi za sedaj oprostite; ne utegnem, ne morem... Imam važne, nujne opravke.... Kadarkoli drugič!... Vedno bom z veseljem ustregel Vaši želji, toda sedaj ne morem. Okoliščine, ki jih nisem predvideval...“

„Tedad si pa zapomnite,“ mu seže v

besedo kneginja, „da bom tudi jaz odgovorila don Bosku: «Ne morem», ko me pride spet prositi pomoči za svoje gojence!“

A vendar se je don Bosko še drznil ugovarjati: „Imam vajo srečne smrti, skupno sveto obhajilo; moram spovedati vse gojence. Če bi Vam bilo mogoče...“

„Ne in ne!“ odvrne kneginja.

In don Bosko povesi glavo in reče: „Dobro, pa pridem!“

In don Bosko je odpotoval.

DON BOSKO! ŽELIM DON BOSKA...

Bilo je istega dne 31. decembra. Albert se je počutil zdrav in bil vesel, kot malokdaj. Pri nekem opravilu v spalnici so mu prinesli pismo od prijatelja Moiso, ki je bil tudi nekoč don Boskov gojenec, pa je že pred letom odšel iz zavoda. Takole mu je pisal Moiso: Ali si umrl, da se nič več ne oglasiš? Če si še pri življenju, zakaj pa mi že toliko časa nič ne pišeš. Albert je prečital te vrstice, in smeje se dejal svojim tovarišem: „Odgovoril mu bom, da sem mrtev.“

In storil je tako. Tovariši so se smejali in tudi on se je šalil; prav nič ni mislil, da se lahko uresničijo te besede; bil je miren in vesel. Šel je z drugimi na sprehod; bil z drugimi pri obedu, pri petju, pri večerji.

Pozvonilo je za večerne molitve. Z drugimi je stopil v vrsto in prisostvoval večernim molitvam, ki so jih opravljali na hodniku. Proti koncu molitev pa je začutil, da mu postaja slabo, da ga opuščajo moči. Tovariš Feliks, ki je opazil, da z Albertom ni vse v redu, ga je prijel in ga odvedel v bolniško sobo.

A Albertu je postajalo vedno slabše; položili so ga v posteljo. Komaj se je vlegel, je začutil hude bolečine v želodcu; kri mu je silila v glavo, žile so mu narastle in začel mu je zatekati vrat.

Pokličejo zdravnika; ta ga preišče, mu nudi prvo pomoč, poskuša vse, a vse zamanj. Slabost se veča in kmalu spozna zdravnik, da postaja stvar resna, da ni več pomoči; zato jim svetuje, naj ga sprevidijo.

Bolničar naznani to bolniku in ga nagovarja, naj opravi sv. spoved. Tedaj spozna tudi revež sam, da se mu bliža zadnja ura; skesano prosi za spoved.

„Grem, da pokličem gospoda Alasonatija,“ pravi bolnišničar.

„Ne!“ odgovori Albert; „želim don Boska.“ Tečejo hitro po don Boska, iščejo ga povsod; bolnik pa vpije: „Don Bosko, don Boska hočem, don Boska!“

Don Boska pa ni. Kakšno je bilo Albertovo razočaranje, ko so mu naznanili, da je don Bosko odšel iz Turina.

Obupen krik, poln žalosti se je izvil iz njegovih prs; glasno se je razjokal, ker se je spomnil, kar mu je don Bosko pred mescem napovedal.

„Zgubljen sem,“ je vzkliknil

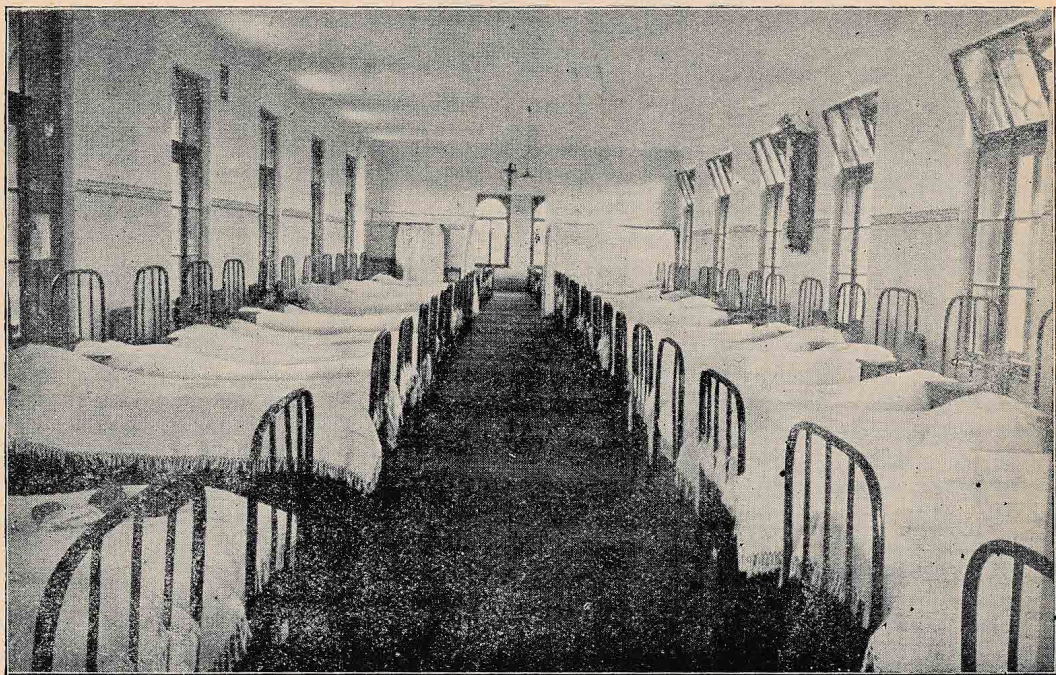
„UMIRAM...

nikdar več ne bom videl don Boska.

Bežal sem pred njim, nisem maral govoriti z njim, a sedaj me Bog kaznuje.“

klical gospode, se je sedaj ustavil na hodniku pred bolniško sobo in je od časa do časa odprl vrata in opazoval, kaj se godi v sobi in kako je z njegovim prijateljem. Albert ga je zapazil in ga poklical.

Feliks vstopi in se približa postelji. Tedaj zbere Albert svoje zadnje moči in pravi z umirajočim glasom: „Ti si kriv, da umiram ne da bi mogel videti don Boska. A jaz ti odpuščam, kakor naj tudi meni Bog odpusti; ker ti veš, kdo me je zapeljal na slaba pota, da sem postal hudoben...”

Spalnica sal. zavoda v Veržeju. Je lepo opremljena, da nudi dijakom ne le počitek, ampak tudi veselje, ko vidijo dolgo vrsto lepo belo pogrnjenih postelj z ličnimt omaricami

Zaprosil je nato drugega duhovnika.

Njegov zli duh, Feliks, je tekel poklicat Don Ruo, kateremu se je Albert spovedal poln kesanja.

Prišli so k njemu še drugi predstojniki; in Albert je uprl v nje svoje motne oči in jim rekel z jokajočim glasom: „Povejte don Bosku, da umiram skesan; povejte mu, da ne zaslužim, da mi odpusti, vendar pa upam, da mi bo odpustil, kakor upam, da se me je usmiljeni Bog usmilil in mi odpustil. Umiram skesan; odpuščenje...”

Ob enajstih ponoči so mu prinesli sveto Popotnico. Podelili so mu še sveto maziljenje ter mu dali papežev blagoslov, ki ga je sprejel z velikim ginjenjem.

Njegov tovariš Feliks pa, ki je poprej

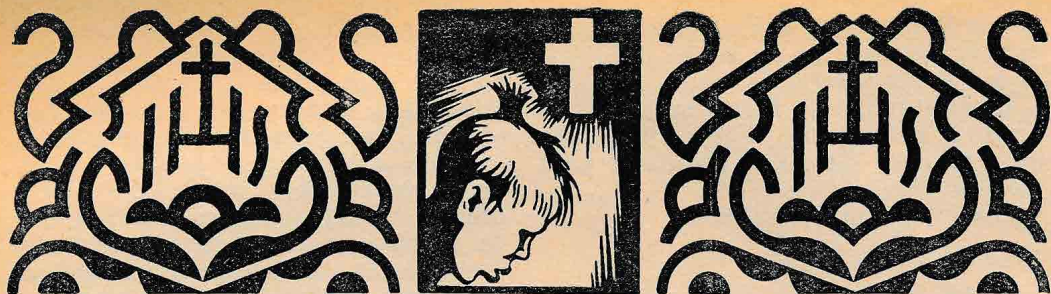
Pa naj bo to pozabljeno. — Govoril boš z mojim očetom, z mojo drago mamo; reci jima, da sem umrl skesan in da jih pričakujem v nebesih: toda ti...ti... Tvoja krivda je, da ni don Boska v tem trenutku ob moji strani, da bi me tolažil....“

Feliks je bil bled, bled ko stena in ni zinil niti besede.

In Albert, ki je bil še pred nekaj urami zdrav in čil in vesel, je umrl ob treh zjutraj dne 1. januarja.

Zjutraj so gojenci ob mrtvaškem odru svojega tovariša opravljali vajo srečne smrti.

Istega dne je tudi njegov prijatelj Moiso prejel pismo z besedami: jaz sem mrtev! —

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kraj čudes (Asam)

(Poročilo sal. misijonarja)

Koj v začetku potrjujem resničnost dogodkov, ki jih nameravam pripovedovati, zagotavljam, da nisem napisal niti ene besede, o kateri se ne bi bil prepričal, ali je resnična ali izmišljena.

NEZASLIŠANI DOGODKI.

V neki oddaljeni gorski vasi živi pogan, katerega že tri leta sem dan na dan obiskujejo duhovi. Izdajajo se mu za duše svetih in pravičnih, ki jih Bog pošilja na zemljo, da oznanjajo ljudem pravičnost in očiščujejo pregrešni svet, kateremu že grozi bližnja kazen božja. Zato priporočajo splošno bratstvo med ljudmi in spravo med razprtimi; da, zahtevajo celo, naj upniki odpuste dolžnikom vse dolgove. Najpomembnejše pa je, da pobijajo poganstvo in razkrinkavajo krute svečenike boga Thlena, ki darujejo svojemu božanstvu človeške žrtve. S studom zavračajo tako bogočastje, mesto katerega nalagajo ljudem javno izpoved in kesanje. V svojih zahtevah gredo celo tako daleč, da grozijo z naglo smrtjo vsakomur, kdor bi jih ne hotel poslušati. — Z druge strani pa zagotavljajo trpečim posebno in vidno pomoč, zdravijo vsakovrstne bolezni in obljublajo vsem, ki se k njim zatekajo, da jih bodo na določeni dan in ob določeni uri obiskali na njihovem lastnem domu.

Nekaj časa so se širile vesti o teh dogodkih le po bližnji okolici, a še domačini sami jim niso verjeli, češ, da je resnična samo blaznost tistega človeka, ki se je izdajal za posrednika med duhovi in ljudmi, vse drugo pa je gola izmišljotina. A ko so se začele razširjati novice zdaj o čudežnih ozdravljenjih zdaj o nepričakovanih smrtnih slučajih, se je

ljudsko mnenje mahoma izprevrгло, vesti o dogodkih samih pa so se bliskovito raznesle iz kraja v kraj po vsej prostrani deželi Kasi in še preko njenih mej. Ljudje so začeli v vedno številnejših trumah romati v doslej neznano gorsko vasico, da bi se razodeli duhovom in jih poprosili mogočnega varstva.

Ko sem zvedel za dogodke, sem prvi hip osupnil, še posebno zato, ker baj — tako so mi ljudje pripovedovali —, prikazni z nejevoljo zavračajo očitek, da bi bile v zvezi s hudobnimi duhovi. Ko pa sem videl, da so ti pojavi začeli majati vero katoliškega ljudstva, sem se po posvetu s svojimi sobraty odločil, da obiščem ta skrivnostni kraj in osebno doženem resničnost dogodkov.

NA POT!

Sprva je šlo vse po sreči. Šele, ko sem prišel v bližino tega čudnega kraja — bil sem le še 25 km oddaljen —, so se začele graditi težave na težave; drug za drugim so me zapuščali spremljevalci in nosači prtljage, tako da nisem videl drugega izhoda, kot da se odrečem nadaljnemu potovanju in vrnem domov, tembolj, ker mi je že primanjkovalo denarja. Tedaj pa se mi pridružijo tri novo kršćena dekleta in mi pravijo, videč mojo veliko žalost: „Oče, pa me ponesemo vašo prtljago.“ „Dobro,“ sem odvrnil, „če se čutite, pa se pripravite na pot.“ In smo odpotovali naprej.

Na večer smo dospeli v Mawsyuram, ki je glavno mesto pokrajine in močno pogansko središče. Že nad 30 let delujejo v njem protestantje z vsemi močmi, zlasti s šolami in verskimi kongresi, toda brez uspeha — v treh mesecih so krstili enega

samega meščana, pa še proti temu je vstala prava pravcata vojska domačinov. Tu sem torej ta večer jaz prvi in prvič oznanjeval Kristusa in njegovo pravo rimsko katoliško Cerkev. Množica ljudstva me je poslušala vsa ginjena radi prekrasnih skioptičnih slik o trpljenju, smrti in vstajenju Kristusa Odrešenika, s katerimi sem osvetljeval svoje besede.

„Oče,“ mi pravi naslednje jutro eden izmed vplivnejših mož v mestu, „oče, tudi mi hočemo imeti katoliško šolo.“

Z žalostjo v srcu sem odgovoril: „Nimam navade ustanavljati šolo tam, kjer še ni katoličanov.“

„Razumem,“ mi pravi, „toda deset družin nas je po včerajšnjem predavanju sklenilo, da postanemo katoličani.“

In mislil sem si: Glejte delo božje milosti! Duh božji veje, kjer hoče. Zorna polja rumenijo, ker so zrela, a ni jih, ki bi prišli žet! O, da bi dobri Bog utrdil in blagoslovil dobro voljo teh ljudi in njih naklonjenost katoliški cerkvi, da bi se njih svete želje čimprej izpolnile.

Proti večeru naslednjega dne, bilo je ravno 1. dec. 1930., sem se ustavil Lawbah-u, v

KRAJU ČUDES,

kamor so se v teh dneh s svetim strahom obračale misli vsega ljudstva Kasi.

Bilo je prvič v zgodovini, da je stopila v te kraja noga misijonarjeva, vendar sem brez bojazni sprejel ponujeno mi stanovanje in se napotil v spremstvu nekega domačina po vasi, da bi prišel v stik z ljudstvom. Hotel sem namreč čim več ljudi povabiti na večerno zborovanje, ki sem ga napovedal, da bi obrnil ljudske sumnje o pravem namenu svojega prihoda. Končno sem prišel tudi do hiše, kjer se dogajajo čudesa; hiša stoji na koncu naselbine, nizka je, a še dosti prostorna. V bližini je videti še kake štiri bajte, a dalje naprej se pričenjajo neizmerne goščave. Tu in tam je bilo videti gruče ljudi, ki so se pogovarjali o skrivnostnih prikaznih in nestrpnostno čakali noči, da bi mogli občeovati z duhovi.

Krenil sem proti hiši in vprašal po človeku, ki je v oblasti duhov; nekdo izmed domačih ga je takoj šel iskat. Čez nekaj trenutkov se je mož prikazal na pragu in ko je zvedel, da ga iščem jaz — katoliški misijonar, — je krenil proti meni, da bi me pozdravil.

Bil je to človek kakih 50 let, srednje, a močne postave, preprostega vedenja; nič izrednega nisem zapazil na njem.

Ko sva se pozdravila in sem se mu predstavil, sva se usedla: on na zemljo, jaz pa na kamen; ljudje, radovedni, kaj se bova pogovarjala, so naju obdali in vlekli na ušesa vsako besedo. Med nama pa se je začel ta-le razgovor:

„Pravijo, da prihajajo ponoči v tebe neke nevidne moči, ki jih imenujejo duše pravičnih; je li res?“

„Da. Baje govore tudi ljudem, toda jaz ne vem, zato, ker me popolnoma obvladajo; čutim, da mi stiskajo grlo, da me duši, in potem postanem kot mrtev, tako da ničesar več ne čutim in se ničesar ne zavedam več.“

„Pa je mnogo teh duš, ki se te polaste? Ali vse hkrati obsedajo tvoje telo?“

„Ne, ne! Vrste se druga za drugo! Kako bi sicer še mogel živeti? Ko konča pogovor ena odide in takoj pride druga.“

„Kdaj in kako pa so se začele te prikazni?“

„Bilo je pred tremi leti prav proti koncu tega meseca decembra; napotil sem se v reko kopat. Kar začutim, da se tresem in drgetam po vsem telesu; postojim za trenutek, da bi spoznal, odkod ta pojav; tedaj pa začutim v sebi neki notranji glas, ki mi pravi: Skleniva prijateljstvo! In od tega dne so slišali domači, ki so skupno z menoj počivali, kako so se sleherni noč pogovarjali in meni duhovi, ki so se me polastili.“

„In ti verjameš? Ali jim zaupaš?“

„Poprej sem bil vedno bolehen. Ko so pa prišli ti duhovi, so mi rekli, naj ne žrtvujem več bogovom daritev, pa me bodo ozdravili. In res, od tistega dne nisem opravljal več daritev, pa tudi na zdravju sem se počutil vsak dan bolje. Kako bi jim torej ne verjel in ne zaupal?“

„Poznaš li očete (katoliške duhovnike)?“

„Nikoli jih še nisem videl in nikdo mi še ni govoril o njih; ne, ne poznam jih.“

PO RAZGOVORU S POSREDNIKOM

med duhovi in ljudmi sem zvedel od posameznih prič teh čudovitih dogodkov še sledeče podrobnosti.

Po ljudskem mnenju deluje v teh pojavih cela vrsta duhov, ki jih vodi glavzar z imenom Ramtahkur. Včasih imajo ti duhovi zborovanja in v tistih nočeh se ne javljajo. Potek rednega vsakonočnega prikazovanja pa je tale.

Ko se zmračí, se zbero romarji v hiši in okoli nje. Včasih jih je samo 50 po številu, velikokrat pa tudi dvesto in še več. Posrednik med duhovi in ljudmi, tako-

zvani „medij“, pa se vleže v koči na tla k počitku.

Okoli desetih ponoči hipoma ugasnejo vse luči, nato pa se zasliši pritajen vzdih medijev — znamenje, da je prišel duh. Ta vzdih se jači in zateguje, nakar se spremeni v razumljiv človeški glas, ki je zdaj moški zdaj ženski; včasih zamolkel, pogosto pa tudi jasno zvoneč in pevajoč.

Govoril sem z nekim uglednim in vplivnim zdravnikom, Armencem po rodu, ki je tudi potoval v imenovano gorsko vasico, da bi se prepričal o resničnosti

mačo govorico. Po daljšem ali krajšem razgovoru razodene duh svoje ime in zapusti človeka, pri čemer ta spet globoko zavzdihne; takoj se ga polasti drugi duh. To se nadaljuje pogostokrat do ranega jutra, ker se na ta način vrsti deset do petnajst duhov.

Kakor hitro ljudstvo zapazi, da je duh že v človeku, se stiska okoli nezvestnega, se pogovarja z duhovi, jim toži svojo bedo in gorje, bolezni in potrebe ter priporoča sebe in svoje drage njihovemu varstvu, zagotavljajoč duhovom popolno

Obednica sal. zavoda v Veržeu. V njej je prostora za 200 dijakov. Preprosta sicer, je vendar vsakemu mlademu dijaku draga, ker ga njegov lačni želodeček prepogostokrat vabi vanjo

dogodkov in preiskal te čudne pojave. Vsedel se je čisto h glavi tega človeka in ko je zaslišal glasove duhov, je nastavlil ušesa prav blizu njegovih ust; pa na veliko začudenje ni slišal prihajati glasu iz ust ali grla, ampak iz prsi, iz telesa; še celo iz rok in nog. Druge priče so pa potrdile, da so videle pogosto pri luninem svitu, kako so nevidne moči dvignile skrivnostnega človeka, da je visel pol metra v zraku.

Duh v tem človeku odgovarja na vprašanja, včasih z zvonečim, pevajočim glasom pridiguje ljudem o pokori in pravičnosti, včasih pa govori s hripavim glasom — pogosto tudi v jeziku, ki ga nikdo ne razume, a ga nato duh sam prevaja v do-

vdanost. Prav to poslednje dejanje popolne vdanosti, je navadno edini pogoj za uslišanje.

Ko sem vse to zvedel o čudnem človeku, ki ga ljudje že imajo za polboga, sem se poslovil od njega in odšel na svoje stanovanje.

Okoli enajstih ponoči pa sem vstal in se napotil k hiši čudes, da bi videl, kaj se bo zgodilo; toda to noč se duhovi nikakor niso hoteli prikazati. Čakal sem uro, dve, pa vse zastonj. Odšel sem prepričan, da je vsesкупaj sleparija, in sklenil drugo jutro odpotovati zaradi nujnih poslov. Zjutraj sem res odposlal stvari in se odpravil na pot; tedaj mi pa pride nasproti eden izmed domačinov, ki se stalno ude-

ležuje vseh teh čudnih zborovanj. Ko zve, da nameravam odpotovati, me nagovarja tako dolgo, da sem se dal pogovoriti in sklenil ostati.

„Oče,“ mi reče končno, „oče, vem zakaj preteklo noč niso prišli duhovi; imeli so veliko zborovanje pod predsedstvom njih poglavarja Ramtakur-ja; tri leta je namreč že od takrat, ko so se začeli tukaj prikazovati, zato si pripravljajo važne odločitve, ki so nam jih obljubili razodeti v teh dneh. A to noč bodo gotovo prišli! Zato pa morate ostati pri nas, da nam pojasnite dvome in nam razvežete

uganke, katerih si sami ne upamo in ne vemo rešiti.“

Ostal sem torej, čeprav sem bil brez denarja, brez živeža, skoraj brez vsega, tujec med tujimi. In res je božja Previdnost tako hotela, da sem ostal, ker je bilo težko oceniti stvar in izraziti svoje mnenje o njej, ne da bi jo človek na lastne oči videl. Tako pa sem se sam popolnoma prepričal, da je vse to neverjetno zlobna spletka hudobnega duha.

Dalje).

Šilong, 27. II. 1931.

*g. Vendrame
sal. misijonar.*

Velikanske poplave v Ym-Tag

(Poroča sal. misijonar K. Kavada)

V južnem Kitaju se začne deževna doba meseca februarja in traja notri do julija. V tej dobi nastanejo često velike povodnji, ki zalijejo cele pokrajine in uničijo pridelke vsega leta, neredko pa zahtevajo tudi človeških žrtev. Tako nesrečno leto je bilo tudi letošnje. Stari ljudje pripovedujejo, da je zadnjih 50 let z letošnjima dvema, bilo 6 tako groznih poplav. Zadnja je bila pred 18. leti, ko je povodenj uničila dve tretini mesta Ym-Tak in so se ljudje morali zateči v dve obširni pagodi, ki žalostno samevata na majhnem griču na severni strani mesta, in oživita le ob kaki veliki ljudski nezgodi.

Bilo je 21. aprila. V groznem naliveu sem dospel z vlakom iz Lin Kong Howa. Ves dan je lilo kot iz škafe. Ponoči pa je med prebivalci ob reki nastal strašen vik in krik: reka je prestopila bregove in preplavila obširno ravnino; voda je stopala v hiše, zbudila ljudi, ki so vsi v strahu tekali sem in tja, klicali drug drugega in v grozni, temni noči iskali čolnov, ki so nanje spravili to, kar se je dalo rešiti. Voda pa je venomer rasla in njeno šumeenje se je mešalo s krikom žena in jokom otrok združujoč se v peklenko pesem, ki je med tuljenjem psov in mukanjem živine le povečala grozo usodne noči. — Do jutra je voda dosegala že streho obrežnih hiš; ob desetih pa je bila vsa dolina podobna velikanskemu, nemirno valujočemu jezeru, iz katerega so molela le slemena višjih poslopij kot majhni skalni otoki: po površini pa so plavalı kosi pohištva in z ljudmi napolnjeni čolni.

Naš misijon v Ym-Tak stoji v mestnem okraju, ki je nekoliko višji kakor obrežje, toda kljub temu ga je zadela ista

usoda, kakor nižje ležeče predele. Že zjutraj je voda segala do praga hiše, v kateri so stanovale katehistinje. Hitro smo začeli prenašati najpotrebnejše reči v nekoliko višje postavljeno šupo. Druge reči pa smo znosili iz pritličja v nadstropje. Med tem delom pa je voda vedno naraščala in dosegla v pritličju že pol metra višine. V tem se je približal večer. Radi naraščajoče vode sem moral prebiti s katehistom celo noč v čolnu — pripravljen tudi na najhujše.

NOČ NA VODI!

Ob zori 24. aprila so katehistinje, ki so skupno z drugimi ženami prenočevale v šupi, klicale na pomoč. Hiteli smo jim s čolnom na pomoč: naložili smo ljudi in stvari, ki so jih imeli pri sebi, ter se ustavili v razdalji 50 m od naše hiše, da bi ji vsak čas lahko priskočili na pomoč in rešili to, kar smo spravili v nadstropju, ako bi bila nevarnost, da se hiša podere.

To vam je bila grozna noč od 23 — 24. aprila, ki sem jo moral prebiti na čolnu, nevedoč, kaj prinese prihodnji dan. K sreči drugi dan voda ni več naraščala; od juga je zavel močan in suh veter — glasnik, da bo voda kmalu upadla. In res je proti poldnevu voda, ki je že 10 cm visoko bila v nadstropju, jela polagoma upadati. Zato so ženske drugo noč lahko prenočile že v nastropju. Drugi pa smo naslednjo noč ostali še na čolnih. V jutru 25. aprila je voda toliko padla, da smo se vsi lahko vrnili v hišo. Zdaj je bila naša prva misel, očediti hišo in odstraniti blato in drugo navlako, ki jo je pustila voda za spomin.

Mislite si, kako je izgledalo naše sta-

novanje po tej povodnji. Že prej je bilo dokaj nezdravo, sedaj skoraj neznosno. Skoro vsi smo zboleli na influenci ali kaki drugi bolezni. Vendar pa hujših posledic ni bilo. V kratkem je vsak lahko izvrševal svoje dolžnosti kot prej.

DRUGA POVODENJ.

Koncem julija pa je prišla druga povodenj. 27. julija se je nebo močno zaoblachilo, bliskalo se je in grmelo, da je bilo grozno; dež je lil v potokih — le tu in tam je malo ponehal. 29. julija bi moral biti navzoč na misijonskem sestanku v Shiu — Chow. 28. julij pa sem, ker je bila nedelja, hotel preživeti v Lin — Kong How v družbi tamkajšnjih kristjanov. To mesto je oddaljeno od Ym - Taga kakih 30 km in leži ob progi Kanton — Shiu Chow. S katehistom sva se prepeljala čez reko „Biserov“; toda, ko sem videl grozeče oblake in se spomnil zadnje poplave, sem poslal katehista nazaj v Ym - Tag, da bi v morebitni nevarnosti lahko pomagal katehistinjam izprazniti koč.

Povodenj se je radi nepretrganega deževja pravzaprav že začela. Reke so se že izlile in preplavile nižine. Toda vodovje je še vedno naraščalo. Naša misijonska hiša v Lin - Kong pa stoji precej visoko v sredini majhnega griča, zato zaenkrat ni bila v nevarnosti. Vse drugače pa se je godilo trgu, ki leži ob reki, kjer je voda zalila vse trgovine. Pretresljivo je bilo gledati, kako se je zrušil in potopil v sredino valovja čuvajni stolp vojaške posadke. Ker so vojaki bili tako brez strehe, sem jih skupno s poveljnikom povabil v naš misijon — s tiho željo, da jim bom imel priliko kaj koristnega povedati in si pridobiti njihova srca. — Povodenj pa je zavzemala vedno večje širine in voda je na mnogih mestih razdrla železniško progo. Tako sem bil odrezan od sveta in čakal, kdaj bo konec tega zla.

Hudo se je godilo med tem časom našemu misijonu v Sui - Pien. Voda je prišla celo v drugem nadstropju za dva metra visoko in je katehistinji Teug Marijo in Tein Frančiško — ki sta se v upanju, da voda ne bo prišla tako visoko, zatekli v drugo nadstropje — prisilila, da sta si zgrabile v sobi iz nekaj brun in deská majhen splav. Predstavite si strah teh dveh revic, ko sta pomislili, da voda lahko naraste do stropa, ali pa, da se hiša pod pritiskom vode sesuje. Tudi hrane jima je primanjkovalo. V vsakem slučaju jima je grozila smrt, bodisi v mrzlih valovih, ali pa za lakoto, ako ne

pride pravočasno pomoč. — Toda po priprošnji Marije Pomočnice, ki sta jo ves čas goreče klicali na pomoč, sta bile skoro čudežno rešeni.

Tudi v Ym - Tagu je tokrat voda huje razgrajala ko zadnjič. Katehisti so znosili vse reči iz pritličja v prvo nadstropje. Toda voda je narasla višje in še preden so katehisti mogli kaj rešiti v čolne, je zalila vso nastropje. Tako je na umazani površini vode plavalo vse križem: knjige, pohištvo, cerkvena obleka in mnogo druge drobnarije. Radi tega je bilo mnogo stvari uničenih in nerabnih. Katehisti so brodarili s čolni okrog hiše in lovili plavajoče predmete ter jih spravljali v drug čoln. Toda ta je spuščal vodo in tako so se v njem pokvarili še tisti predmeti, ki se prej niso. Ker je hiša bila povsem pod vodo, so morali štiri dni in noči prebiti na čolnih, dokler povodenj ni upadla. Pa tudi potem se še ni dalo stanovati v hiši radi blata, smradu in okuženega zraka. Zato smo na vrtu postavili provizorično šupo, v kateri smo si prostor in zrak bratsko delili s konjem in z razno drobnico.

Tako, ljubljeni oče, sem Vam v grobih potezih orisal naše križe in težave ob letošnjih povodnjah. — Zdaj smo primorani postaviti novo poslopje, ker je staro povsem uničeno. Mesto je pa važno središče, odkoder nam je odprta pot na vse strani, zato te postojanke ne moremo prezreti. V ta namen Vas prosim, da natanite našo nesrečo in naše potrebe ljudem dobrega srca — našim vrlim sotrudnikom in sotrudnicam, da nam priskočijo na pomoč.

Duh. K. Kavada,

Sal. misijonar.

Predno je dospelo to pismo, je bil naš dragi sobrat duhovnik Kavada že v večnosti.

Suho in mrzlo je bilo poročilo telegrama: „Duhovnik K. Kavada umrl.“

Težave in nesreče groznih dni poplave so zadale zadnji udarec njegovemu že slabemu zdravju; vlegel se je in ni več vstal; odšel je blagi sobrat v cvetu mladosti po plačilo k svojemu Stvarniku za požrtvovalno delo med pagani.

Čeprav z bolestjo v srcu, upogibljemo pred neomejeno božjo voljo svoja čela, ker On je Gospod — blagemu pokojniku pa, ki je legel v grob poln upov in nad, kličemo: Gospod mu daj večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti!

„Ai ka dur“

Bog ve, kaj si bodo cenjeni čitatelji mislili pod tem naslovom. Naj nikar ne pričakujejo kaj posebnega, ker je to fraza, ki je pri Kasi skoraj vsakdanja. „Ai ka dur“ je klic kasiških otrok. Ko zagleda ta deca misijonarja, teče od veselja ploskajoč k njemu, ga pozdravi z vzklikom „Khublei Phadar“ in takoj pristavi „Ai ka dur“ „Dajte mi podobico!“ Drobne ročice nedolžne mladine se prožijo k misijonarju, a ustni jim neprestano ponavljajo: „Ai ka dur, ai ka dur!“ Šele ko se v njihovih drobnih ročicah zasveti bliščeča se svetinjica, ali pa lepo barvana podobica Jezusa ali Marije, ali kakega svetnika, šele tedaj se pomirijo in utihnejo.

In kako cenijo ti otroci te darove! Če hoče misijonar otroke razveseliti, če jih hoče osrečiti, če si hoče pridobiti njih srca, če si hoče navezati mladino, da ga bo vžljubila, ji da lepo slikano podobico.

Ogledujejo jo z zanimanjem, jo pokazujejo svojim tovarišem, jim razlagajo njen pomen in končno hitijo z njo domov, da jo nalepijo na črne stene domače hiše.

Za eno samo podobico so pripravljeni ti otroci storiti vse, doprinesiti tudi naj-

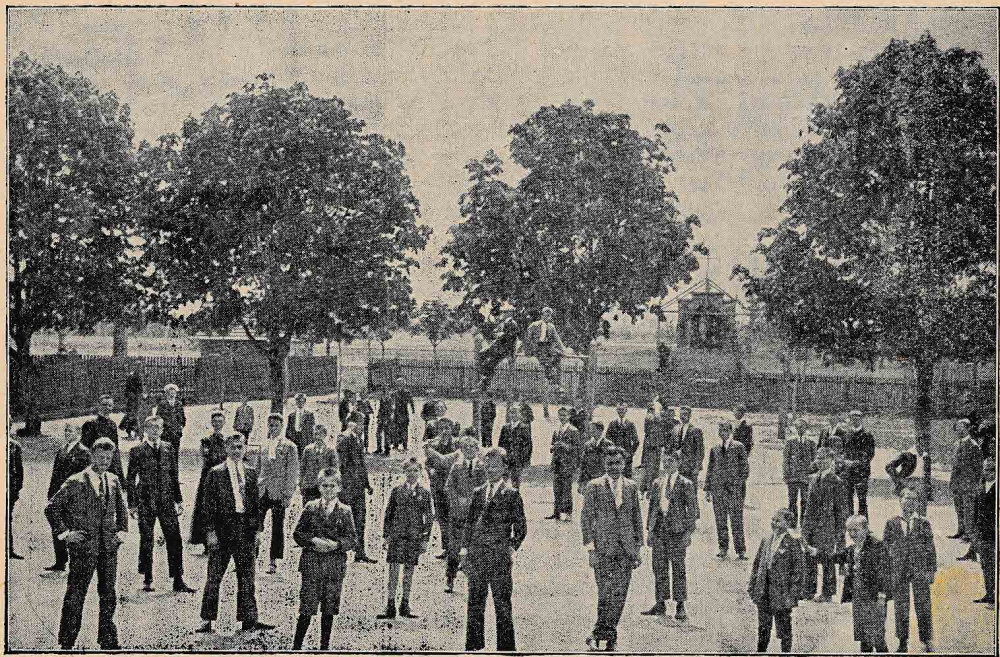
večjo žrtev.

Poslušajte kratko zgodbico, ki jo pripoveduje misijonar iz teh krajev:

Bilo je o božičnih praznikih. Z nekaj tovariši sem šel v malo vasico. Ležala je na hribovitih tleh, le sredi vasi je bilo nekaj ravnega. Sèm sem zvabil z raznimi igračkami vse otroke, da bi jih učil veronauka. Med igro se mi približa deklica in mi ponudi dve pomaranči. Sprejel sem jih, a v povračilo sem ji dal lepo podobico. Da bi nikdar ne bil tega storil! Komaj je zapazila podobico njena tovarišica, je že pritekla z dvema pomarančama po podobico; za njo deček, za tem pa se je vsula že cela truma dečkov in deklic, ki so mi ponujali pomaranče in mi klicali: „ai ka dur!“ Kmalu sem imel cel kup pomaranč.

Toda množica se je še vedno večala, vse se je trlo k meni; začelo me je skrbeti, kam s tolikimi pomarančami, a še bolj, kaj bo s poukom katekizma. V taki zmešnjavi pač ne bi bilo mogoče razlagati katekizma.

Ni bilo mogoče drugače, kot, da sem jim rekel, da ne dam nobene podobice več, če ne bodo mirovali; če bodo pa

Dvorišče v salezijanskem zavodu v Veržeju. Je tako prostrano, da lahko istočasno igrajo na njem štiri večje skupine različne igre. Med šolskim letom je vedno polno mladine in je priča dan na dan vpitja in krika, veselja in žalosti dijakov. Le med počitnicami sameva, in se pokaže tu in tam travca, ki ni mogla pognati med letom, ker so jo poteptale nemirne noge mladine

pridni, jih pa dobijo vsi takoj po katekizmu. Na mah je postalo vse tiho in mirno.

V neki drugi vasi je bil deček sirota, slep je bil. Vendar se je prav kmalu sprijaznil s menoj in me vzljubil. Kakor hitro je zaslišal, da prihajam, je tekel k meni, vkljub temu, da se je pogostokrat spotaknil in padel. Prijel me je za roko in spremljal po vsej vasi. Z velikim zanimanjem je poslušal katekizem. Če je slišal petje ali gramofon, je kar na novo oživel. Toda njegovo veselje ni bilo popolno, če ni dobil podobice. Njegov navadni pozdrav je bil: „Khublei Phadar, ai ka dur.“ In ko sem mu dal podobico v roko, je vedno pristavljajal: „pa lepo!“ Sirota!

Le podobice osrečijo za nekaj časa te malčke — sirote, ki ne vidijo drugega, kakor črne stene svojih domov in divje zveri svojih gorā.

Misijonarju pa so prekrasno sredstvo, s katerimi vceplja v njih mlade duše Kristusov nauk in jih navdušuje h krepostnemu življenju. Ko gledajo ljubke obraze matere s sinčkom v naročju, ko občudujejo pobožno zbrane mladeniče in resnobne može, obdane s svitom, zaplami tudi njih srce v ljubezni do božjega Odrešenika in Njegove nebeške Matere; besede misijonarjeve jih živeje zadevajo in padajo na rodovitnejša tla. In ti otroci poneso podobice domov, jih prikazujejo očetu in materi. jim pripovedujejo čudne dogodke o Kristusu, o Mariji in svetnikih. Vabijo starše k misijonarju in sam Bog zna, kolikim poganom so bile ravno podobice vir pravega spoznanja in večnega osrečenja.

Pa četudi pri nekaterih ne obrode drugega sadu kot, da jih nalepijo na stene svoje hiše poleg podob bogov in kraljev, vendar sta Jezus in Marija, četudi samo na sliki, končno le prodrla v njih hiše in bosta gotovo rosila božji blagoslov na vso družino. In pogostokrat misijonar, ki se zateče pred nevihto v kakšno hišo in najde stene nalepljene s slikami, porabi priliko, da razlaga in uči Kristusov nauk, ter s podobicami pridobi Kristusovi Cerkvi novih gorečih članov.

Naj torej Vsemogočni blagoslavlja kasiške otroke in njih ljubezen do svetih podob, da se bodo s čim večjo vnemo oklepali misijonarjev in jim klicali: „Ai ka dur! Ai ka dur!“

KAKOR ZAHEJ. — Med otroci, ki prihajajo v šolo k belim sestram v Kabiliji — Afrika — ki jih učijo ročnih del raznih ved in katekizem, je bila tudi

mala deklica Fatma po imenu. Srčno je hrepenela spoznati resnice svete vere; toda starši so se ji zoprstavljali in ji prepovedali hoditi k katekizmu. Uboga deklica se je morala zadovoljiti s tem, kar je slučajno slišala, ali kar se je naučila prisluhujoč pri vratih ob oknu.

Bila je silno žalostna, tem bolj, ker ni mogla hoditi skupno z drugimi v kapelico pred Najsvetejše in z njimi častiti Kristusa Odrešenika.

Pa ljubezen je iznajdljiva. In mala Fatma si je znala pomagati, da se ni izdala pred starši, da je niso našli med drugimi v cerkvi, da pa je kljub temu bila lahko z njimi združena v molitvi.

Poslušajte kako. Pri oknu, ki je bilo tik oltarja je raslo košato drevo. Splezala je na drevo, se skrila v košatih vejah, se priplazila tik pred okno in od tu je s svojimi bistrimi očmi sledila vsem pobožnostim, ki so jih opravljale njene tovarišice v kapelici.

Kakor je nekoč cestinar Zahej splezal na drevo, ker je bil premajhen, da bi videl Jezusa, tako je tudi mala Fatma dan na dan plezala na drevo, poslušala ob oknu razlago svetih resnic, strmela v tabernakelj, darovala Jezusu svoje majhno, a goreče srce in izlivala pred Njim sveta čuvstva ljubezni.

In dobri Jezus je sprejel ta njen dar. Kakor na Zaheja se je ozrl tudi nanjo; zasmilila se mu je mala Fatma, zato je obdaril njeno nesebično ljubezen s tem, da je izpreobrn timer starše.

In zdaj hodi dobra Fatma ne več na drevo, ampak svobodno skupno s svojimi tovarišicami k katekizmu, v kapelico pred Najsvetejše.

NAJNOVEJŠA MODA: — Nekega jutra je potrkala Sandai na vrata sirotišnice svete Terezije. Črna, zažgana lica, raztrgani pas, ki ji je pokrival bedra, razpuščeni lasje, vse je pričalo, da že v svoji zgodnji mladosti okuša kelih trpljenja.

Ko so jo vprašali, kaj želi, je dvignila roke in milo prosila, naj se je usmilijo, reve, in jo sprejmejo, ker je zbežala od doma pred stricem, ki je grdo ravnal z njo.

In kakor mnogo drugih, je bila tudi ta poganska sirota sprejeta.

Skopali so jo, jo počesali in hoteli tudi bolj dostojno obleči. Pa, žal, vse omare so bile prazne; iščejo povsod, da bi našli kakšno obleko, toda niti ene več niso imeli. Tedaj pa Mati Ksaverija najde na dnu škrinje preprogo, ki so jo dobile

sestre iz Evrope. Lepa, lična, zelena preproga je bila; na njej sta bili všiti dve roži z nageljčkom. Vzame preprogo, jo prereže in naredi iz nje hlačke za Sandai.

Z začudenjem je mala deklica gledala novo obleko, lepe rože in nageljček, ki se je ljubko smehljal na novih hlačkah.

In ko jih je oblekla, se je z veseljem

nekaj časa ogledovala, nato pa vzkliknila: „Agyoyyo! = sem lepa ko slon!“

Kaj pravite ve, ki z zanimanjem sledite vsaki izpremambi najnovejše mode? Gotovo še vam nikoli niti na misel ni prišlo, da bi bil lahko slon vzor lepote in mode. Pa vendar...

KOTIČEK BIVŠIH GOJENCEV

OBCNI ZBOR. (*poročilo predsednika*).

Dne 22. novembra je imela zveza bivših gojencev svoj redni občni zbor na Rakovniku. Žal, da je bilo slabo vreme, ki je bilo gotovo v večini vzrok, da se mnogi niso udeležili napovedanega občnega zbora. Vabila so bila razposlana; ker pa v mnogih slučajih naslovi ne odgovarjajo kraju pravega bivanja članov, je bilo mnogo vabil vrnjenih. — Zato pa prosim ponovno, naj vsak bivši gojenec ali oratorijanez napiše na dopisnico svoj točen naslov, in če mogoče tudi kdaj in kje je bil salezijanski gojenec, da bomo mogli imeti v kartoteki, ki se prične sestavljati natančen pregled vseh članov in njih naslove.

Zbralo se nas je okoli 30. Ob devetih je bila slovesna sv. maša, ki jo je daroval preč. g. ravnatelj Janko Zajc. Po sveti maši je bilo malo pokrepčilo, nato pa je ob pol 11. otvoril predsednik peti občni zbor. V kratkih, a prisrčnih besedah je pozdravil vse navzoče, posebno pa novega voditelja Zveze preč. g. ravnatelja. Gospod ravnatelj, ki je sprejel besedo, je v lepih potezah načrtal namen Zveze bivših salezijanskih gojencev in njih vsakoletnih sestankov.

Salezijanski gojenec, tako je izvajal, je živel v zavodu družinsko življenje; zavod mu je bil drugi dom, tovariši bratje, ravnatelj oče. V družinskem življenju so dobivali smernice za poznejše svoje življenje in marsikateremu zalesketajo solze v očeh, ko se spomni srečnih, brezskrbnih, mirnih dni, ki jih je preživel v zavodu; tedaj mogoče ni čutil, a sedaj vidi v popolnem svitu lepe dneve, razume prijateljske opomine predstojnikov in si natihoma želi nazaj dneve sreče in veselja.

Da bi si torej od časa do časa osvežili davne spomine, ki dajejo človeku moči k vztrajnejšemu delu sredi trpljenja, da bi si v boju življenja poklicali nazaj v spomin lepe nauke, ki so jih slišali v zavodih, zato se zbirajo bivši gojenci na letne sestanke in občne zборе.

Naj čuti vsak bivši gojenec, ko prestopi prag salezijanskega zavoda, da prihaja v dom, ki mu ni tuj, da prihaja k gospodom, ki so mu bratje; naj se čuti v salezijanskem zavodu, kot doma, kamor se lahko zateče ob vsaki nesreči, kjer najde pomoči in tolažbe ob vsaki bridkosti. — le tedaj bomo mi predstojniki zavodov lahko z veseljem rekli: naše besede, naši trudi in znoji niso bili zastonj: globoko so se ukoreninili v dušah gojencev in pustili v njih trajen sled. Tako g. ravnatelj.

Sledilo je poročilo tovariša tajnika in blagajnika; nato je pa tovariš Zaleznik živo naslikal občutke bivšega gojenca, ko pride po dolgih letih zopet v salezijanski zavod, ki mu je na stežaj odprt; tudi če se izpremenijo predstojniki: eno ostane vedno isto, to je srce salezijanca, ki bije za vsakega svojega gojenca enako.

Razvila se je nato živahna debata, kako najlažje prispevati za sklad Dr. Volčiča za zgradbo doma Zveze.

Jako živahno je bilo razpoloženje pri skupnem kosilu, kjer so si najstarejši bivši gojenci vzbujali spomine na bajne dneve prvih let obstoja Rakovnika, ko so še nemoteno gospodarili od vrha Golovca pa doli čez Dolenjsko cesto in se je njihov krik in vik razlegal daleč po Ljubljani.

Od občnega zbora je imel odbor že dve seji, kjer so sestavljali program za nadaljnjo delovanje.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

DESET NOVOMAŠNIKOV V HONG-KONG. (KITAJSKO) — Meseca julija tega leta je bilo v Hong-Kongu posvečenih 10 nadobudnih mladeničev misijonarjev. Lepo število, ki se pa izgubi v primeri s 300 milijoni poganov, ki dvigajo roke proti nam in prosijo: „Pošljite nam znatiteljev blagovesti, da bo tudi nam kmalu zasinil dan, ko bomo skupno z vami med izvoljeno Kristusovo čredo.“

Ko se veselimo s posvečenimi novomašniki, prosimo Jezusovo Srce, naj vzbudi še v mnogih mladih dušah željo, slediti Njegovim učencem oznanjat Njegov nauk.

DRAGOCENA PETDESETLETNICA. — V tihi samoti so dne 27. avgusta obhajale „hčere Marije Pomočnice“ v Turinu petdesetletnico izvolitve svoje vrhovne predstojnice matere Henrikete Sorbone. Pred 50 leti jo je blaženi Janez Bosko postavil za vrhovno predstojnico; od tedaj naprej je bila vedno na novo izvoljena, in danes, po 50 letih svojega delovanja je še vedno čila in podjetna ter vodi družbo zvesto po don Boskovih stopinjah k vedno večjemu procvitu in k vedno višjim ciljem.

PISMO NAŠIH SESTER: — Ljubljeni domovini, dragim bratom in vsem blagim sotrudnikom, prav vesele in milosti polne božične praznike ter srečno novo leto!

Mogoče se bodo cenjeni bralci čudili, kdo neki piše te vrstice. — Me smo, vaše sestrice, hčere Marije Pomočnice, ki delamo isto za deklice, kar delajo salezijanci za dečke. Tu v Italiji smo, ker še nimamo v domovini svojega zavoda; tu se pripravljamo, da bomo šle nekoč med svoje drage v domovini in tam posvetile vse svoje moči zapuščeni mladini.

In ko se pripravljamo tu v tihi samoti na delo, kličemo slovenskim dekletom, naj nam slede; vse druge pa prosimo,

naj nam poiščejo kmalu kakšen kotichek v domovini. Saj pravi pregovor: „Kdor je z malim zadovoljen, je tudi velikega vreden!“ Tudi blaženi naš oče Bosko je z malim začel, pa je napravil veliko delo. To so naše želje, naša voščila dragim znancem v domovini.

Slovenske sestre
Hčere Marije Pomočnice.

VESELJE SV. OČETA: — Poročali smo že v zadnji številki, da so postavili na zvonik bazilike presv. Srca Jezusovega v Rimu velik kip presv. Srea.

Ko so sv. Oče zvedeli to novico, so pozdravili z velikim zadovoljstvom ta dogodek. Navajamo pismo, s katerim naznanja Nj. Eminenca kardinal Pacelli, državni tajnik sv. očeta vrhovnemu predstojniku veselje sv. Očeta nad izvršenim delom.

Vatikan, 19. avg. 1931.

Velečastiti gospod predstojnik!

Sv. oče so z velikim zadoščenjem sprejeli novico, da se je srečno izuršilo delo, kojega načrt jim je bil predložen pred šestimi leti: Kronanje bazilike presv. Srca Jezusovega s kipom presv. Srea.

Z veselim srcem se spominjajo sv. Oče vseh tistih, ki so sodelovali, da se je zamoigel zgraditi božjemu Odrešeniku tako krasen prestol, izraz ljubezni, da bo lahko s tega vzvišenega prestola vabil k sebi ljubeča srca in blagoslavljal duše.

In v znak naklonjenosti ter v povračilo za trud, ki ga imajo širitelji slave božje, podeljuje sv. Oče Vam, velečastiti gospod predstojnik, kakor tudi vsem sodelavcem tega plemenitega dela apostolski blagoslov.

Kardinal Pacelli.

VZOREN VODITELJ SALEZIJANSKIH NOVINECV UMRL. — V Združenih državah je pred kratkim umrl v 70. letu svoje starosti salezijanec duhovnik Frančišek Binelli. V njem je vsa salezijanska družba

izgubila vzornega člana, a mnogo salezijancev svojega učitelja in voditelja, rekel bi, pravega očeta, ki jih je vodil v letu novicijata, so so plaho stavili nogo na novo pot salezijanskega življenja. Skozi 39 let svojega neumornega delovanja je bil vedno magister ali voditelj novincev, s to službo je legel tudi v grob in šel k Večnemu po plačilo.

Leta 1891. so ga poslali predstojniki v Francijo za voditelja novincev; tu je izvrševal svojo službo do 1902. leta. Od 1902 do 1913 je bil na Španskem, kjer je vzgajal španski salezijanski naraščaj. Leta 1913. pa je prišel v Avstrijo, in v letih 1915-18 je bil pri nas v Veržeju. Po svetovni vojni je bil do 1922. leta v Nemčiji. Tedaj so ga pa predstojniki že kot sivolasnega starčka poslali v Ameriko v Združene države, da bi tam nadaljeval isto službo magistra novincev. Z veseljem se je podal na pot, saj mu je bilo celo življenje neprestano trajna posvetitev svoje volje Bogu. In tu je dovršil svojo življenjsko pot, svoje božje poslanstvo v salezijanski družbi.

Vsi, ki smo ga poznali, smo občudovali njegov kremenit značaj, njegovo junaško vztrajnost; učil se je in se naučil šest jezikov, da je lahko v posameznih narodih deloval v njih domačem jeziku, in še kot sivolasni starček se je pred osmimi leti lotil angleščine ter jo obvladal tako, da je lahko vodil novince Združenih držav.

Bil je priljubljen, ker je tudi on ljubil vse in skušal postati po zgledu svetega Frančiška vsem vse. Vedno vesel in zadovoljen je vzbujal svoje novince k veselosti, da niso mrko gledali na življenje, ampak z jasnim in vedrim licem, čeprav jih je učil pravega, resnega pojmovanja življenja.

A nad vse ga je krasila neomejena pokorščina. „Pokorščina“, je pravil sam nešteto krat svojim novincem, „pokorščina je voz, po katerem se najvarneje pripeljemo v nebesa.“ In on sam je izvrševal to čednost na vsak migljaj predstojnikov.

Pri vsem svojem delu pa je bil mož molitve in premišljevanja. „Duhovnik, posebno pa še salezijanec,“ je učil svoje novince, „mora pri premišljevanju, pri sv. maši in sv. obhajilu črpati moč za celodnevno delo; premišljevanje mu bo dajalo moči, da bo vztrajal sredi težav, da bo delal z veseljem in rosil svoje delo z ljubeznijo do Boga.“ In v tem je bil živ vzgled svojim novincem in svojim sobratom.

Zato pa tembolj občutimo izgubo tega moža, ker nam ni le z besedami kazal

pot k cilju, ampak tudi v dejanju pokazoval, kako hoditi po njej, da bomo srečni.

Spomin na tega vzornega učitelja, voditelja in prijatelja bo večen v vseh tistih, ki so ga poznali; vsem drugim pa v spodbudo k še vztrajnejšemu delu za blagor duš.

Bodi mu zemlja lahka, a plačnik večni Bog!

DIJAŠKI KONVIKT NA RAKOVNIKU. (poročilo). — Dijaki našega konvikta se zavedajo, da morejo z združenimi močmi marsikaj lepega udeležiti. To so pokazali v mescu decembru. Pomagali so z lepo in dobro pripravljeno akademijo povzdigniti svečanost narodnega praznika. Kdor je opazoval, tam žive oči, tu od navdušenja rdeča lica, je lahko sklepal, kako sladka je beseda o materi „domovini“.

Po devetdnevni pripravi, je privedla jutranja zarja našim dijakom kongreganistom, Njo, ki je Jutranja zarja našega Solnea. Njih hrepenenje po tem dnevu je bilo veliko. Skromna, a prisrčna akademija na predvečer praznika, je pokazala plemenita čustva, ki so se izlivala iz srcā v srce, kot se izliva od prvih jutranjih žarkov gorkega solnea ogreta rosa po nežnih cvetkah. Na praznik sam je ogrel ta čustva Jezus s svojo ljubeznijo. Isti dan se je posvetilo trinajst mladih srč Brezmadežni. Res, nedolžna srca, k nedolžnemu bitju, kakšna čast, kolika sreča! Slavje je povzdignila blagoslovitev prapora dijaške Marijine družbe. Lep je prapor, snežnobel, ker sta tudi podobi idealov kongreganista, lepi, snežnobeli: Brezmadežna in sveta Evharistija.

Sreča novih članov je bila tudi, da so mogli prvi priseči Marijini zastavi. Bog daj, da bi bila ta njih prisega sveta!

Popoldanska akademija je bila krona veselega razpoloženja. Vse je hitelo v dvorano pred lepo okrašen in razsvetljen kip Brezmadežne. Točke so bile dobro pripravljene in v splošno zadovoljnost izpeljane. V srce segajoče so bile besede g. dr. Perka, ki je dopoldne ob blagoslovitvi novega prapora kumoval s svojo milostljivo gospo. Besede so veljale mladini. Upajmo, da so navdušene besede zadele v prave strune, da bodo nepozabno donele v srčnih strunah našega dijaštva. Prisrčen „Bog plačaj“ gospodu za besede, prisrčna hvala obema za kumovanje. Zelim, da bi bili naši dijaki kongreganisti vedno in povsod tako navdušeni tudi pozneje v življenju, da bi znali pokazati svoj, pod Marijinim varstvom in praporom Brezmadežne, vzgojeni značaj!

MILOSTI BLAŽENEGA JANEZA BOSKA

REŠEN:

Dva mesca je temu, ko so pripeljali v bolnico v Palermo delavca, Antonina Lanzo, da bi ga operirali na slepiču. Bolnik je imel priporočilo od svojega brata, asistenta v bolnici, zato so ga izročili njemu v oskrbo. In ta se je zavzel zanj z vsem srcem. Prišel je dan operacije; toda, na nesrečo, operacija ni uspela, ker se mu je drobovje zastrupilo. Ko je to zapazil moj brat, mi je nemudoma sporočil in natančno opisal bolnikovo stanje. Obvestili smo mater nesrečnega bolnika. Ta je s solzami v očeh prosila brata:

„Gospod profesor, če res ni nobenega upanja več, da ozdravi moj sin, Vas prosim, da mi poveste, ali je še vsaj toliko pri močeh, da ga odpeljem v avto domov; vsaj to bi želela, da, če že umrje, da umrje pod rodnim krovom.“

Ko se je zvečer brat vrnil v bolnico, je natančno preiskal bolnika in izprevidel, da mu mogoče le še preostaja kakšna ura življenja. Ker pa mati ni nehala prositi, je končno dovolil, da vzamejo sina domov.

Mati je jokaje kot otrok šla naročit avto, jaz sem se pa za trenutek pomudil z bratom. Bil je žalosten in potr. .

„Ni več rešitve za Lanzo,“ pravi. „Dovolil sem materi, da ga vzame domov; pa brez dvoma, živega ne bodo pripeljali; vožnja mu bo le še pospešila smrt.“

Vrnila se je mati z autom. Hotel sem jo potolažiti; toda nje jok me je pretresal in mi zaprl vsako besedo; le v srcu sem vzklikal in duša mi je molila: „Blaženi Janez Bosko, ti priporoči to nesrečno mater pred prestolom Najvišjega in ji vrni ljubljenega sina; obljubljam ti dar 100 Lir za misijone.“

„Ali res ni več pomoči!“ vprašam brata.

„Le čudež ga še lahko reši!“

Predobro sem poznal brata, da ni preveč veren, posebno, kar se tiče čudežev, zato sem ga vprašal:

„Pa boš verjel v čudež, če on ostane pri življenju in ozdravi?“

„Da!“ pravi in se poslovi.

Še enkrat sem pogledal bolnika in

mater in še globlje me je zadela njiju žalost in nesreča; zato sem pa tem zaupneje zavzdihnil: „Blaženi Janez Bosko, zaradi večje časti božje, v tvoje večje poveličanje, da utrdiš vero mojega brata in ga spreobrneš, te prosim, izprosi bolnemu sinu zdravje, vrni ga njeni materi!“

In drugi dan sem zvedel, da je mati srečno pripeljala domov svojega sina. Čez teden dni pa pride druga, še veselejša novica, da bolnik še živi, da je že izven nevarnosti in se mu vidno obrača na bolje.

Zato izvršujem sedaj svojo obljubo.

Palermo, 17. junija 1931.

Prof. Dr. Pavel Di Gioia.

* * *

„DON BOSKO ME JE OZDRAVIL.“

Moj petletni vnuk Anton de Fales, je močno zbolel na želodcu. Po nekaj dneh se je temu pridružila še pljučnica. Vidno je hujšal, vsak dan se je njegovo stanje slabšalo, da smo dan na dan pričakovali najslabšega.

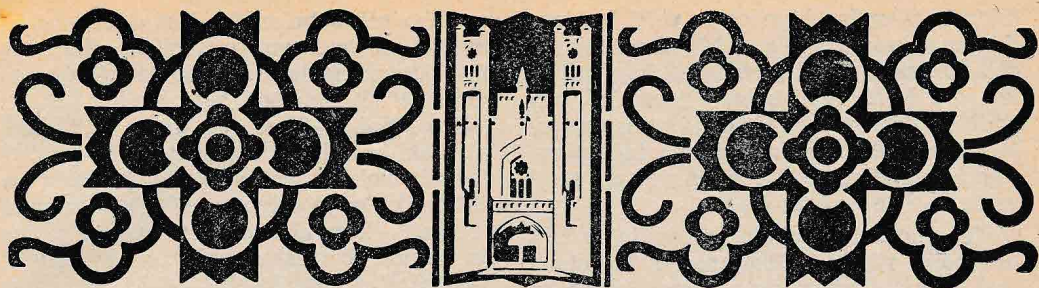
Ko je zvedela voditeljica deškega vrtca v zavodu hčera Marije Pomočnice, kamor je mali Anton pogosto zahajal, da se malček bori z življenjem in smrtjo, je hitro prihitela k njemu.

Po razgovoru nas je vzpodbujala, naj upamo in molimo k blaženemu Janezu Bosku; dečku pa je dala malo relikvijo blaženega.

Neprestano visoka vročina je dečka že skoraj popolnoma uničila. Ponoči med 5. in 6. aprilom pa je prispela bolezen do vrhunca. Vsak trenutek smo pričakovali, da bo umrl. In v tem boju je mali Anton zaspal. — Čez nekaj trenutkov pa skoči pokoncu in zakliče: „Mama, mama! Don Bosko me je ozdravil!“ —

In res, vročina je začela padati; prej bleda, upadla lica, so začela dobivati svežo rdečo barvo; po petih dneh sem preiskal bolnega vnuka in kakšno je bilo začudenje, ko sem spoznal, da je nevarnost minula. Kmalu na to je Anton popolnoma ozdravil.

Dr. Jožef Matone.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Marija je vsemogoča po svoji priprošnji; ona je zagovorna vsemogočnost.“ pravi sv. Bernard. — Tega se je dobro zavedal blaženi Janez Bosko, zato je iskal pomoči pri Mariji Pomočnici v vsaki potrebi. Če mu je zmanjkalo obleke, kruha ali denarja za prehrano dečkov, je poslal nekaj bolj pridnih dečkov pred tabernakelj na oltarju Marije Pomočnice, on pa je šel po mestu nabirat darove in je vedno dobil toliko, da je lahko zadovoljil lačne želodčke.

Ako je kdo zbolel, mu je podelil blagoslov Marije Pomočnice in ozdravljenje je bilo zagotovljeno. — Obupanim dušam, ki so jih mučile časne ali dušne nadloge, je priporočal, naj opravijo devetdnevnico v čast Mariji Pomočnici. Tudi on je opravljal devetdnevno pobožnost v čast nebeški Kraljici s svojimi dečki po namenu takih duš. Marija Pomočnica je pa sipala milosti vsem bednim in potrebnim. Samo ljubi Bog ve, koliko milosti je izprosila Marija svojim častilcem v božje-potni baziliki v Turinu.

Don Boskovi sinovi so se razkropili po vsem svetu. Popsod so širili in še širijo češčenje Marije Pomočnice, ji postavljajo oltarje, kapelice in svetišča.

Tudi Slovenci čutimo že 30 let ljubezen in pomoč Marije Pomočnice kristjanov. Na Rakovniku so ji salezijanci postavili krasno cerkev, v kateri je že našlo tolažbo, uteho in zdravje tisoče in tisoče Marijinih častilcev. — Vsak dan dobivamo zahvalna pisma za prejete in prošnje za nove milosti. — Vsak dan opravljamo devetdnevnice za osebe, ki se nam priporočajo v molitev, vsak dan molimo z gojenci za naše dobrotnike. — Kako je bila Marija Pomočnica dobra, kako radodarna, nam pričajo sledeča pisma, polna hvaležnosti do nebeške Matere:

Letos dne 24. junija se mi je sestra s padcem težko ponesrečila. Zdravnik je izjavil, da je dobila težko in silno redko poškodbo — polomila si je kolčno kost. Njeno stanje je bilo zelo nevarno.

Ze večkrat uslišana prošnja k Mariji Pom. in bl. J. Bosku me je napotila, da smo doma in na Rakovniku opravili več devetdnevnic, da sem obljubila mali dar in če bom uslišana, pisano zahvalo v „Vestniku“. Sestra pa je obljubila, da se pride sama zahvalit Mariji in bl. Janezu Bosku na Rakovnik.

Danes sem vesela in srečna, da lahko izpolnim obljubo in se zahvalim Mariji P. in bl. Janezu Bosku za uslišano prošnjo. Kljub zelo težki poškodbi sestra že za silo hodi in vidna pomoč mi daje trdno upanje, da se ji bo stanje še v naprej boljšalo do popolnega okrevanja. — V zahvalo prilagam majhen dar. — P. S., Ljubljana.

Zahvale v Salezijanskem vestniku narekujejo tudi mojemu hvaležnemu sreču, da povem v javnost, kako velike milosti sem že neštetokrat prejela od mogočne in ljubezni polne Pomočnice kristjanov na Rakovniku. Vsega se ne da popisati. Vsaj nekaj želim. Mislim, da bодete sprejeli ta odstavek, kateri pride iz preprostega, a zato iz tem bolj hvaležnega srca.

Moje življenje je bilo grenko in žalostno. V resnici če bi šlo tako naprej, ne vem kako bi se končalo. Ko sem pa začela zahajati v cerkev na Rakovnik, se mi je vedno bolj lepšalo. Zakaj? Večkrat utrujeno in od težav izmučeno srce se je umirilo le pri Marijinem oltarju. Kako sladko je potožiti Njej vso boleost, vso briukost! Dragi mi prijatelj salezijanske družbe, — če nisi, bodi! Biti ves Marijin to ti bodi vse. Kar sem sama okusila, želim tudi Tebi. Če si utrujen in nosiš boleost v duši, pridi na Rakovnik, poklekni pred

oltar te mogočne Mamice in videl boš vso ljubezen, katera gleda iz Njenih usmiljenih oči. Še veliko bi Ti povedala, dragi prijatelj, pa želim, da se sam prepričaš, kaj nudi čudodelna Pomočnica. Želim, da poleg Marije Rakovniške vzljubiš tudi njene sinove, mladino in jih podpiraš po svoji moči. — Neimenovana.

Nevarno sem zbolela. Operacija je bila po mojih mislih neizogibna. V tej stiski sem se z največjim zaupanjem obrnila za pomoč k Mariji Pomočnici, moja dobra sestra Rezka je pa v ta namen opravljala devetdnevno na čast Mariji Pomočnici, bl. don Bosku in sv. Tereziji Deteta Jezusa ter obljubila dar za salezijanske naprave. — In glej čudo, bolezen je prešla, rešena sem bila strahu pred operacijo. — Pošiljam Vam zaobljubljeni dar 50 Din. — Alojzija Pišek, Mokronog.

Silno me je bolela noga, posledica vojne. Nenadoma se je bolečina tako povečala, da je bila, — človeško sojeno, — smrt neizogibna. V tej stiski smo prosili z vsem zaupanjem Marijo Pomočnico, sv. Malo Terezijo in blaž. Janeza Boska. Proti vsakemu pričakovanju, mi je ljubi Bog zopet podelil zdravje na priprošnjo nebeških zaščitnikov! Najponižnejše se jim zahvaljujem, in želim, da se v nadlogah vsi obrnejo nanje! — za pomoč — in ne bo zastoj! — Franc Potokar, Moste pri Ljubljani.

V nujni sili in potrebi smo bile uslišane na priprošnjo bl. don Boska, škofa Barage in Slomška. Priporočajte se tem novim priprošnjikom v vsaki potrebi. — Tri učiteljice.

Za večkratno uslišanje in za prejete milosti se javno zahvaljujem Mariji Pom., sv. Jožefu in sv. Tereziki ter pošiljam za svetišče mali dar Din 30 — P. M. S.

Mariji Pomočnici, ljubi in skrbni nebeški naši mamici iskrena zahvala za večkratna uslišanja. Zlasti za pomoč in rešitev iz velikih težav in preizkušenj. Resnica je in ostane: Kdor v Marijo zaupa, ne bo osramočen. — Darujem 10 Din za olepšavo milostne kapelice Marije Pomočnice v njenem svetišču v Veržeu. — Eliza Slavič, Črešnjevci, G. Radgona.

Po priprošnji nebeške Matere Marije Pom. kristjanov na Rakovniku, sem že bila neštetokrat čudežno uslišana. Prav tako mi je ta dobra Mamica tudi zadnji čas dobrotno pomagala. — Sin moje ranjke sestre je nepričakovano močno zbolel

za neko srčno boleznijo. Več dni je bil v omočici in imel veliko vročino. Zdravila niso nič pomagala. Bali smo se najhujšega. Meni se je mladenič zelo smilil, ker je veliko trpel. — Zato sem se v tej žalosti in stiski z velikim zaupanjem in gorečo devetdnevno obrnila do Marije Pom. na Rakovniku in jo srčno prosila, naj ozdravi nečaka. — Kar ni zmogla zdravnikova veda in vsa človeška moč, to je zmogla Marija, Mati usmiljenja. — Ze peti dan devetdnevne mu je čez noč odleglo, vročina je popolnoma prenehala in mladenič je takoj vstal brez vsakega znaka bolezni in prijel za delo.

Zato se iz globočine srca zahvaljujem Mariji Pom. in prosim še nadalje njene dobrotljive pomoči v vseh težavah in bridkosti. Istočasno se ji zahvaljujem še za neštete druge prejete milosti. — V. Šomen, Brezovica.

Najprisrčnejše se zahvaljujem Mariji Pom. kristjanov in blaž. Janezu Bosku za srečno prestano težko operacijo. Obljubila sem milost objaviti v Salezijanskem vestniku. Hvaležno darujem 200 Din za Marijino svetišče na Rakovniku. Tebe pa, o Marija, prosim, bodi mi še nadalje priprošnica in mati v vseh mojih dušnih in telesnih zadevah. — Neža Dejak, Ribnica.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici kristjanov, blaž. Janezu Bosku, presvetemu Srcu Jezusovemu, za veliko izboljšanje težke živčne in pljučne bolezni. — F. J. Ljubljana.

Zahvaljujejo se še in pošiljajo obljubljeni dar sledeči:

J. B. iz Šmarja za uslišano prošnjo; — Bizjak Rozalija (Silo) za uslišano prošnjo; — F. K. za dušno in telesno zdravje svojega očeta; — M. K. (Št. Vid) za prejeto zdravje; — M. Motvoz (Podgorje) za ozdravljenje očesa in rešitev živinčeta; — N. F. iz Semica za pomoč v težki bolezni; — M. G. se zahvaljuje za prejeto zdravje; — Ivana Dolenc za uslišano prošnjo; — Bezgovšek Tončka (Sv. Peter. p. Laško) za uslišano prošnjo; — Ana Koren (Polhovgradec) za zdravje; — Družina Rozina (Bočna) za čudežno ozdravljenje očeta; — Marijina družbenka (Preddvor) za pomoč v zelo važni zadevi; — Uršula Gabruc za zdravje; — Janez Čolnarič (Ptuj) za zdravje; — Neimenovana (Ljubljana) za zdravje; — Jerica Rond za izboljšanje zdravja.

(Ostale milosti objavimo prihodnjik).

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

Spomini davnih dni

Predrago vodstvo salezijanskega zavoda!

Čital sem v zadnji številki „Vestnika“, da obhajate dne 30. novembra tridesetletnico, ko Vas je Bog poslal na Rakovnik. Solze so mi privrele v oči, ko sem čital, koliko izprememb, koliko napredka in koliko dobrega v teh tridesetih letih.

Bilo je pred tridesetimi leti — dobro se še spominjam — ko sem čital v Slovencu, če se kdo želi zglasiti, da bi podpiral započeti salezijanski zavod na Rakovniku z nabiranjem milodarov. Zglasilo se jih je nekaj; tudi jaz sem bil med njimi in dobri Bog me je pri tem delu podpiral, da mi nikdo ni odrekel daru. In danes sem vesel, ker vidim, da trud ni bil zastonj; ob spominu na pretekla leta in toliko dobrega, ki so ga dosegli salezijanci v teku teh 30 let, sem hvaležen Bogu, da sem tudi jaz lahko sodeloval. In Bog mi je dajal svoj blagoslov, da mi nikoli ni ničesar manjkalo in da je še danes moje

največje veselje, delati Bogu v čast in Mariji naši materi.

Želim, da bi dobri Bog še nadalje blagoslavljal Vaše delo v čast Mariji Pomočnici kristjanov in v blagor bližnjega in da bi vse Vas, ki delujete v zavodu, ohranil zdrave še mnogo let.

Vas lepo pozdravlja

Potočan Anton.

Vodstvo zavoda: Za prekrasne polne ljubezni besede in voščila se pristrčno zahvaljujemo in prosimo božjega blagoslova na Vas in vse Vaše drage, kakor tudi na vse tiste, ki so z Vami istih čuvstev, ki z besedo in z dejanjem podpirajo delo Marije Pomočnice.

Ko čitamo take vrstice, se čutimo še srčnejše in pogumneje gledamo v teh težkih časih v bodočnost, ker vidimo, da nam stoje ob strani zlata srca tako požrtvovalnih sotrudnikov.

Bog Vam plačaj!

Smrt vrle sotrudnice

Deset dni pred božičnimi prazniki se je preselila v večnost naša dobra sotrudnica **Rozalija Dovnik** iz Škal. Bila je prava krščanska mati, ki je vzgajala svoje otroke v strahu božjem, a bila je tudi nad vse

naklonjena salezijanskemu delu.

Upamo, da je že sprejela od Vsemočnega plačilo za svoje vzorno krščansko življenje ter veliko ljubezen do ubogih, vendar jo priporočamo blagemu spominu.

Pojasnilo. — K zadnji številki Vestnika nismo dali priloge, ker se je zakasnila izdaja Vestnika zaradi spremembe urednika. —

Prošnja. — Vsak sotrudnik in sotrudnica naj se potruzi, da pridobi prihodnje leto vsaj enega novega sotrudnika in naročnika za Salezijanski Vestnik. Kdor širi in podpira delo blaženega Janeza Boska, širi in podpira božje kraljestvo. — Razširjati dobre knjige in časnike se pravi razširjati Jezusovega duha po svetu, t. j. dejansko sodelovanje v katoliškem apostolatu. —

